

VÁLKY O IDENTITU

Cesta ke svobodě

Adrian Ebens

VÁLKY O IDENTITU

Cesta ke svobodě

od

Adriana Ebense

Maranatha Media

Tato kniha je věnována

Mému drahému otci
Abelovi, jenž mě naučil
stát vždy vzpřímeně,
vždy být upřímným,
dokončit vše, co jsem
začal a nikdy netolerovat
nespravedlnost.

Mé drahé matce Evelyn,
která mě naučila
nepřestávat snít, být
kreativním, milovat přírodu
a být štědrým.

Mé drahé sestře Karen, jež
se mnou sdílela cestu
dětstvím a často mě
rozesmávala svými
vtípky.

Obsah

Sekce 1. Dvě království – Identita ztracena

1.	Strom baterií.....	1
2.	Fontána života	7
3.	Blíže k Božímu srdci	14
4.	Rodinné království.....	17
5.	Rodinná krize	20
6.	Peklo na zemi	24
7.	Záchrana z nebes.....	31
8.	Srovnání dvou království.....	35
9.	Srdce Babylonu	39

Sekce 2. Jeden osud – Identita navracena

10.	Prolomení okovů stromu baterií	44
11.	Otevření nebeských bran	51

Sekce 3. Cesta zpět k Synovství

12.	Život poháněný bateriemi	55
13.	Schody do nebe	59
14.	Stejní Bohové, jiná jména.....	64
15.	Jak čtete v zákoně?	70
16.	Nikdy více sluhou	74
17.	Pád Babylonu	78

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha ani její části nesmí být nijak kopírovány či reprodukovány, pokud to tak nebude umožněno zákonem či povolením nakladatele. Toto omezení se netýká recenzentů, kteří mohou využít citáty z knihy ve své recenzi.

Copyright © 2014 Adrian Ebens
ISBN-13: 978-1-57258-668-0
Kontrolní číslo Knihovny kongresu: 2011903965

Duracell® je značka firmy Procter & Gamble Co., a je registrována ve Spojených státech i jiných zemích. Odkazy na Duracell v této knize jsou určeny čistě pro ilustraci a nepředstavují odkazy či spojení se značkou Duracell® nebo s její mateřskou společností, Procter & Gamble. V českém překladu bylo slovo Duracell nahrazeno slovem baterie pro lepší porozumění.

Publikováno prostřednictvím
Maranatha Media

Sekce 1. Dvě království

– Identita ztracena

1. Strom baterií

Místnost byla spoře osvětlená. Na zdech visel bezpočet plakátů. Obrazy popových hudebníků či sportovců, které často sloužily jako únik z reality. Podél jiné zdi stál psací stůl, na němž leželo pár učebnic, ale jeho dominantou bylo malé, silné stereo. Samozřejmě se jednalo o místnost teenagera, jež představovala všechny jeho ambice, turbulence a ano, sny.

V mém srdci hořel lýtý boj, boj osudu, okamžik pravdy. „Nikdy jsem si nepomyslel, že dokážu něco takového,“ zamumlal jsem si pro sebe, zatímco jsem hleděl do země. Má osobnost zrovna procházela náročnou zkouškou. Bitva v mém srdci byla tak intenzivní, že jsem vyhledával útěchu v plakátech, které mi v minulosti již tolikrát pomohly odvést mysl od okamžiků, jež jsem právě prožíval.

Vzduch byl naplněn zoufalstvím. Má mysl byla lapena do sebehodnocení, v němž jsem hledal útěchu pro mou narušenou osobnost: vědec, atlet, umělec, to byly cíle, jichž jsem hodlal dosáhnout, ale v tomto okamžiku se zdály být bezcennými. Na moje bedra sestoupil odporný mrak, jenž ze mě začal vymačkávat všechny ambice, všechnu touhu. Vyplnil cenná místa mého srdce a ukradl poklad, který skrývala, až se nakonec dostal k nejposvátnější komnatě – k naději.

Nazval jsem matku slovy, jež jsem sám sobě zapřísáhl, že ve smyslu s ní nikdy nezmíním. To bylo poslední kapkou, díky které jsem si uvědomil, že nežiji život, jaký bych si přál. Nenáviděl jsem se a chtěl jsem se změnit, to se však zdálo být beznadějně.

Deprese je největším prokletím, které v dnešních dnech sužuje naši společnost. Ve svém úvodním projevu pro generálního ředitele Světové zdravotnické organizace Dr. Gro Harlem Brundtland prohlásil:

... dle počátečních odhadů trpí mentálními či neurologickými poruchami okolo 450 milionů lidí ... Deprese je celosvětově nejrozsaáhlejší z těchto poruch.¹

Pokusme se pochopit závažnost tohoto problému prostřednictvím následujících statistik z roku 1998/99:

- 1 milion sebevražd každý rok
- 10 až 20 milionů pokusů o ně – 38 pokusů každou minutu
- Sebevraždy mužů mezi 35-49 lety jsou v USA třetí na žebříčku příčin smrti.²
- V roce 1997 byl počet sebevražd mládeže v Austrálii nejvyšší na světě.³

Co se to na Zemi děje? Co je na životě tak skličujícího, že se miliony lidí rozhodnou raději zemřít, než čelit dalšímu dni?

Ve své knize *The Mind Game* (Hra s myslí) nabídl Phillip Day vysvětlení:

V časech minulých se starostliví rodinní příslušníci sešli a poskytli příbuznému v depresi jistotu a jeho problémům naslouchali. Dnes, se všemi neúplnými rodinami, ocerňováním náboženství a separací jednoho od druhého, spojenou s hektickým životním stylem 21. století, převzala psychoanalýza roli, jež byla dříve vykonávána starostlivými rodinnými příslušníky či blízkým duchovním. Jsem přesvědčen, že právě to mělo negativní dopad na naši společnost.⁴

1 Dr. Gro Harlem Brundtland, zpráva pro Světovou zdravotnickou organizaci 2001, strana x

2 Phillip Day, *Hra s myslí* (Credence Publications 2002) v úvodu

3 Sebevraždy v Austrálii – smrtící stud. 2001. <http://www.wesleymission.org.au>

4 Phillip Day, Úvod <http://www.campaignfortruth.com/Eclub/100702/depressionandsuicide.html>

Phillip Day uvedl 3 faktory: (1) Rozpad rodiny; (2) Očerňování náboženství; (3) Separace jednoho od druhého v rámci rodiny, související s hektickým životním stylem 21. století. Stěžejním faktorem je rozpad rodiny.

David Van Biema o něm vypověděl následující:

Tato generace na rozdíl od kterékoli před ní dospěla do věku, kdy byly miliony označeny hlubokým a raným smutkem. Jedná se o děti rozvodu. Ty jsou přední řadou zdánlivě nekonečného válečného šiku.⁵

Jim Conway ve své knize *Adult Children of Legal and Emotional Divorce* (Dospělé děti zákonného a citového rozvodu) popsal v živých detailech bolest a ztrátu, kterou utrpěly tisíce dětí kvůli rozbité rodině ať už zákonným či citovým rozvodem. Jedním z klíčových atributů je podle něj nejistota a neustálé otázky „Kdo jsem?“ a „Zasloužím si být milován?“⁶

Tyto otázky jsou pohonem hlavního lidského dilematu – pocitu významnosti. Záleží na mně vůbec někomu? Jsem toho hoden? Jak se tyto otázky staly běžnou součástí lidské psychiky? Abychom mohli tuto otázku zodpovědět, musíme se vrátit na samý začátek.

Najednou se Eva přistihla, jak zírá na zakázaný strom. „Proč nám Bůh zakázal z tohoto stromu jíst?“ divila se. Ovoce vypadalo tak lákavě, vábilo ji k sobě. I uslyšela hlas vycházející ze stromu. Satan ucítil svou příležitost a v podobě hada ji pokoušel. Opravdu Bůh řekl: „Nejezte ze žádného stromu v zahradě?“⁷ Satan tak podnítil Evu k debatě a do mysli jí nasadil pochybnost o doslovnosti Božího slova. V oblasti debaty a logiky nemá Eva proti Satanovi šanci. Přidejme k tomu jeho nevypočitatelné zbraně klamu a temnot a debata bude ničivě krátká, Eva navíc projevila svůj zájem zúčastnit se jí tím, že otevřela ústa.

„Z ovoce stromů v zahradě můžeme jíst. Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete“⁸ Eva přijala výzvu k debatě tím, že zopakovala slova, jež vyřkl Bůh, to ji však dostalo do vážných problémů. Její zvědavost v kombinaci se Satanovou výzvou,

5 David Van Biema, “Learning to Live with a Past that Failed,” *Magazín People*, 29. května 1989, str. 79.

6 Jim Conway, *Dospělé děti zákonného a citového rozvodu* (Monarch Publications, 1990) str. 53.

7 Genesis 3:1

8 Genesis 3:2,3

ji zanechala nepřipravenou proti jeho následnému ohromujícímu prohlášení, „Jistě nezemřete.“⁹

Vedli jste již s někým „přátelskou“ debatu a cítili jste, že máte vše pod kontrolou, dokud váš oponent neřekl něco, co naprosto „změnilo situaci“? Něco, co jste nemohli předvídat, co se vzpříčilo v těch dobře naolejovaných ozubených kolech vaší mysli a zastavilo je? Ne, že by to bylo něco poučného či hlubokého, ale prostě jste nečekali, že to přijde. Neočekávali jste, že bude možné tato slova vyslovit s takovou lehkostí a vyrovnaností.

Satan, jenž viděl, že svou kořist ochromil, zasadil s drtivou přesností svůj vítězný úder. „...neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé.“¹⁰

Těchto pár veršů se může zdát jako průjezd malou vesnicí, mrknete a nevyšimnete si jich. Koncept, který Satan Evě představil, obsahoval semínko kletby, jež nyní sužovala všechny Adamovy děti – touha po významnosti. Koncept, jenž zněl tak svobodně, naopak uvrhl lidskou duši do temnoty a žalu. Zdá se vám to trochu přehnané? Pojďme si jej rozebrat, „Jistě nezemřete,“ a pohleďte, jakou roli sehrálo ovoce ze stromu poznání na pokládání si otravných otázek: „Záleží na mně vůbec někomu?“ a „Zasloužím si být milován?“

Vzpomínám si, že když mi bylo 8 let, má sestra dostala panenku, která uměla plakat, smát se a dokonce pít mléko. Jediné, co jste pro to museli udělat, bylo vložit do ní pár baterií. To pro mou sestru znamenalo hodiny zábavy. Chtěl jsem panenkou nakrmit psy, jelikož pláč začal být po chvíli velice otravný, ale uvědomil jsem si, že je to lepší než poté celé hodiny poslouchat pláč mé sestry. Toto „dítě“ ožilo prostě tak, že jste do něj vložili dvě baterie, a to přesně odpovídá záměru, který měl Satan s Evou. „Evo, nemusíš se bát toho, co řeknou ostatní, máš v sobě přeče život. Můžeš dělat vše, co se ti zamane a nikdy se ti nic nestane, protože v sobě máš sílu. Jistě nezemřeš, a dokud budeš chodit sem ke stromu dobýt baterie, budeš v pohodě.“

Dokážete si představit 18ti měsíční dítě, jak říká rodičům: „Myslím, že už to zvládnou sám, právě jsem mluvil se zahradním trpaslíkem

9 Genesis 3:4

10 Genesis 3:5

a ten mi řekl, že mám v sobě sílu, která mě udrží naživu a uspokojí všechny mé potřeby, takže díky za veškerou vaši pomoc a možná se ještě někdy uvidíme.“ Toto je přesně případ, jenž se stal Adamovi a Evě v zahradě. Tento koncept, „jistě nezemřete“, narušil jejich představu o závislosti na nebeském Otci. Zaútočil na samou podstatu toho, kdo jako osobnosti byli. Zmátl jejich smysl pro identitu a z části snížil jejich hodnotu Božích dětí. Proč si Adam s Evou zkrátka neuvědomili svou chybu a nevrátili se do pozice úplné závislosti na svém nebeském Otci? Přál bych si, aby to bylo tak jednoduché, ale důsledkem přijetí konceptu „jistě nezemřete“ protože v sobě máte sílu je, že se již nemůžete do pozeňnaného stavu vrátit. O tom si promluvíme později, nyní se ale vraťme k osudnému stromu.

Všimněte si Satanova podnětu, že když snědí ovoce, jejich oči se otevrou k jakémusi stavu vyšší existence. Z toho plyne, že nejenže máte v sobě sílu, ale také, že materiální svět obsahuje objekty, jež vás učiní dokonce ještě silnějšími. Vítejte v materiálním světě. V Genesis 3:4,5 je Satan v plně evangelickém režimu, jehož prostřednictvím chce dosáhnout vítězství svého nového utopického království. Nabídl zem, jež slibuje moc a uspokojení všem, kteří ji přijmou. Toto království je založeno na dvou základních principech:

1. Máte v sobě sílu, která vás činí nezávislymi na jakémkoli externím mecenáši či autoritě.
2. Naše okolí se skládá z lidí, objektů a věcí, které, pokud je využijeme či se s nimi spojíme, nás učiní ještě silnějšími, osvěcenějšími a více naplněnými životem.

Skrze strom poznání nabízel Satan bateriemi poháněnou existenci, život bez potřeby externího patrona či autority. Odtud název této kapitoly – Strom baterií. Satan nám říká, že buňky našeho těla zůstanou navždy, přijmeme-li jeho filosofii života.

Je důležité pamatovat si, že když Adam s Evou snědli ovoce ze stromu, nebyl v něm žádný jed, který by je naplnil strachem, hříchem a rebelií. Bible nám říká, že ovoce bylo dobré k jídlu.¹¹ Jedem byla slova, jež Satan pověděl Evě. Jedem jsou principy jeho království. Některým lidem přijde na mysl otázka: „Proč musím trpět já, když ovoce snědli Adam s Evou? Já z toho stromu nejedl.“ Pravdou je, že každý čin, který vykonáme nezávisle na Bohu

11 Genesis 3:6

je také jedením ze zakázaného stromu přesně tak, jak učinili Adam s Evou, protože polykáme jed Satanova království. Ve skutečnosti poznáváme, že z tohoto stromu jíme každý den a odměnou za to jsou nám nesnesitelné žaludeční potíže.

Myšlenka, že bychom mohli žít odděleně od Boha, není mnohým lidem cizí, v následující kapitole se však dozvíme, že takové myšlení je sebevražedné.

2. Fontána života

Byl to dlouhý den v práci. Právě jsme byli v poslední fázi přípravy rozpočtu – vlastně devadesáti rozpočtů, které se musely sloučit do jednoho. Jednalo se o choulostivý proces rozdělování příjmů mezi všechny ty ambiciózní manažery. Všichni chtěli, doufali, dokonce se dožadovali většího kusu koláče, aby mohli dosáhnout svých cílů. Moje mysl se marně snažila všechny tyto osoby dostat z hlavy, když v tom zazvonil telefon. „Ahoj synu...tady táta.“ Táta zněl, jako by na ramenou nesl budovu Empire State Building. „O co jde, tati?“ „Máma měla vážnou dopravní nehodu.“ Tato slova mě udeřila jako perlík. Okamžitě jsem se začal třást a mé srdce se doslova rozpúlilo. Mé svaly se napjaly adrenalinem, jenž převzal kontrolu nad mým tělem. „Nehodu?“ zašeptal jsem do telefonu, zatímco jsem se snažil jej pevně držet. „Synu, je to hodně vážné.“

V ten moment jsem si přál, abych mohl proskočit telefonem a obejmout tátu, ale autem to k němu bylo 12 hodin, proto jsem musel počkat do rána na letadlo. Když jsem zavěsil, točila se mi hlava – šok, strach a slabost, to vše na mě dopadlo naráz. V ten moment jsem si vzpomněl na Ježíše, padl jsem na kolena a vykřikl: „Ježíši, nenech ji zemřít.“ Otevřel jsem svou Bibli a jen se modlil a modlil, dokud do mě nevstoupil pocit klidu a já se cítil téměř vyrovnaně. Má mysl se však poté upjala na světské záležitosti, až mě nakonec znovu přepadl strach, beznaděj a šok. Opět jsem padl na kolena a modlil se k Ježíši.

Máma byla na cestě k jednomu ze svých žáků hudby. Jela po dvoupruhové dálnici s desetimetrovou mezerou uprostřed, jež oddělovala dva pruhy.

Právě předjížděla další auto a zrovna se chystala zařadit, a to je vše, na co si vzpomíná. Řidič vozidla jedoucího v protisměru ztratil kontrolu nad řízením, projel deseti metrovou mezeru mezi směry a narazil přímo do mámina auta. Síla nárazu vymrštila motor z jejího auta skrz kapotu a zároveň vrazila volant přímo do její tváře. Z nějakého neznámého důvodu se v ten moment zlomilo sedadlo a já jsem vděčný, že se tak stalo. Pokud by k tomu nedošlo, na místě by zemřela. Když ji přivezli do nemocnice, měla polámané ruce, nohy a celá levá strana jejího obličejce byla paralyzována.

V nemocnici byl doktor, kterému zrovna končila směna. Jakmile uviděl mou matku, okamžitě se dal do práce. Bojoval 8 hodin za záchranu jejího života a po mnoha vypjatých momentech byl její stav konečně stabilizován. Nedokážu najít slova, jež by vystihla, jak moc jsem tomu lékaři vděčný; dokonce i dnes mě to dohání k slzám. Ten muž pracoval 16 hodin v kuse a poté duchapřítomně ve 3 ráno volal mému otci, aby mu sdělil, že má matka byla v kritickém stavu, ale povedlo se ji stabilizovat. Jsem mu nekonečně zavázán a právě on je zářícím důkazem dovedností, síly a laskavosti, kterými lékařská profese oplývá.

O pár dní později jsme byli s mou ženou Lorelle za mámou na oddělení intenzivní péče. Byl jsem tak šťastný, že ji vidím na živu. Lékaři byli ohromeni rychlostí jejího zotavování. Bylo nám však řečeno, že nikdy nebude moci hrát znovu na piano a možná ani chodit. Bylo těžké slyšet něco takového, ale byla stále s námi a za to jsem byl vděčný. Lorelle si procházela máminy lékařské záznamy a mávla na mě, abych se šel podívat. Ukázala na okamžik, kdy si lékaři mysleli, že mámou ztratí a poté se její životní funkce z ničeho nic zlepšily a ona se stabilizovala. Neexistovalo žádné vysvětlení, jak k tomu došlo, ale já věděl, že nebeský Otec, zdroj života, seslal svého Syna, aby jí pomohl. Jsem nesmírně vděčný za Ježíšovu životodárnou sílu. Dnes máma chodí a někdy i dokonce hraje na piano. Cítím hluboký vděk vůči Ježíši za záchranu mé matky ze spárů jisté smrti.

Když přijde na pochopení života, Bible nás nenechává na pochybách.

V knize Kolosským se o Ježíšovi dočteme následující:

...neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On je přede vším a všechno v něm spočívá. Kolosským 1:16,17 CSP

Vše, co můžeme vidět či vnímat a dokonce i věci, které vidět nemůžeme, byly stvořeny a nyní jsou udržovány Ježíšem.¹² Pozorně se začtete do slov poslední věty. A v něm všechno spočívá. Text nám jasně říká, že síla života pochází přímo od Božího Syna a drží celý vesmír pohromadě. Pavel nabízí v knize Skutků jiný pohled na věc:

Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, je pánem nebe i země... Učinil z jedné krve všechno lidstvo, aby přebývalo na celém povrchu země; ustanovil jim nařízená období a hranice jejich přebývání, aby hledali Boha, zda by se jej snad mohli dotknout a nalézt ho, a přece není od nikoho z nás daleko. Neboť „v něm žijeme, pohybujeme se a jsme“, jak to řekli i někteří z vašich básníků: „Vždyť jsme i jeho rod.“ Skutky apoštolů 17:24-28 CSP

Zde vidíme Boha, který je těsně spjat s našimi životy. Pavel začíná obecným obrazem a poté klesá na osobní a intimní úroveň:

1. Ustanovil nařízená období a hranice jejich přebývání.
2. Není od nikoho z nás daleko.
3. ...a konečně, Pavel jde přímo k jádru problému říká: „v něm žijeme, pohybujeme se a jsme.“

Pokud v Bohu žijeme, logika nám říká, že bez Něj žít nemůžeme. Jak řekl Boží zástupce Ježíš, Syn Boží: „...beze mne nemůžete činit nic.“¹³ Pochopte prosím, že tato slova znamenají, že bez Něj nemůžeme činit nic fyzicky, mentálně ani duševně.¹⁴ Jsme úplně a naprosto závislími na Bohu a Jeho Synu stejně tak, jako je dítě závislé na svých rodičích.

Dovolte mi, abych tento bod názorně ilustroval, neboť jeho důsledky jsou dalekosáhlé. Vezměme si tak úžasný orgán, jako je srdce. Pracuje jako pumpa, která umožňuje krvi cirkulovat naším tělem bez přestávky po desetiletí. Co je na srdci tak úžasného je, že jej zdánlivě nepohání žádná externí síla.

¹² „To od tebe pochází všechno – to, co jsme dali, bylo z tvé ruky.“ 1. Letopisů 29:14

¹³ Jan 15:5

¹⁴ Ellen Whiteová, *Výchova*, (Review and Herald Publishing, 1903) str. 29, “Kristus je „pravé světlo, které osvěcuje každého člověka“ (J:1,9). Dává každému člověku nejen život, ale jeho prostřednictvím přijímáme také paprsky Božího světla. Do srdce každého z nás jsou vloženy nejen intelektuální, ale i duševní síly, schopnost vnímat to, co je správné, a touha po dobru.

Srdeční sval může pracovat a odpočívat bez jakéhokoli přímého stimulu od nervového systému. Tento proces je nazýván vnitřní převodní systém. Jak říká učebnice anatomie: „Převodní systém se skládá ze specializované svalové tkáně, která generuje a distribuuje elektrické impulzy, jež stimulují srdeční svalová vlákna ke smrštění.“¹⁵ Tato svalová vlákna jsou jistě velmi speciální, protože generují elektrické impulzy, jež nepochází z nervového systému. Je úžasné, že se nikde v učebnici anatomie nedozvíme odpověď na otázku, jak dokážou tato svalová vlákna vyprodukovat elektrický výboj, který vede ke smrštění srdce. Vlákna jsou nazývána vnitřní a specializovaná, ale jak fungují a odkud tato energie pochází?

Zde se cesty dělí. Bible říká, že tato energie pochází přímo od Boha „Neboť v něm žijeme.“ Skutky apoštolů 17:28. Ale Satan nám říká, že je vrozena v nás, že my jsme jejími pány „jistě nezemřete.“ Genesis 3:4. Toto je základním problémem. Je to buď tak nebo onak. Existuje mnoho křesťanů, kteří se snaží najít v tomto problému nějakou střední cestu se slovy: „Ano, Bůh sice stvořil vše, to ale funguje jako natahovací hodiny. Prostě je natáhl a nechal běžet.“ Jakoby Bůh nějak vytvořil baterie a vložil je do nás. Bible tuto představu nepodporuje. S Bohem jsme v intimním spojení a jsme na něm úplně závislí každou milisekundu, sekundu, minutu, hodinu i den našeho života.¹⁶ Bůh aktivně, vědomě a s láskou dodává elektrické impulzy, díky nimž naše srdce stále bijí. Na této skutečnosti je něco, co nám lidem způsobuje nepohodlí, ale k tomu se vrátíme později. Pravdou je, že nejdříve musíme vyřešit tento problém. Ať už věříme, že „v něm žijeme, pohybujeme se a jsme“ nebo věříme, že „jistě nezemřeme“, neexistuje žádná střední cesta.

Jakkoli je to pro mnohé z nás náročné, doposud jsme se zabývali pouze fyzickou částí lidské existence. Nyní musíme zvážit mentální a duševní aspekty.

15 Gerard Tortora a Nicholas Anagnostakos, *Principy anatomie a fyziologie*. (Harper and Row Publishers, New York, 1984) str. 463.

16 Ellen Whiteová, *Víra a skutky* (Review and Herald Publishing, 1979) str. 22, „Stvoření patří Bohu. Pán by mohl malým zanedbáním člověka okamžitě zastavit jeho dech. Vše, čím člověk je a co má, patří Bohu. Celý svět je Boží. Domy, které člověk postavil, to co nabyl, vše, co má hodnotu nebo krásu, je Božím obdarováním. To vše je Jeho darem, který má být Bohu vrácen tím, že to bude zušlechťovat srdce člověka.“

Uvažujte o následujícím textu:

Zápasím o to, aby byli povzbuzeni ve svém srdci a navzájem spojeni v lásce byli dovedeni do celého bohatství plné jistoty porozumění, k plnému poznání Božího tajemství, Krista, ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání... Koloským 2:2,3

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Hleď, povolal jsem jmenovitě Besaleela, syna Uriho, syna Chúrova, z pokolení Judova a naplnil jsem ho Božím Duchem, moudrostí, rozumností, poznáním pro každou práci, pro řezání kamene ke vsazování, pro vyřezávání dřeva, pro práci na jakémkoliv díle.“ Exodus 31:1-5

Bible zjevuje Boha jako zdroj vši moudrosti a poznání. Verš v knize Koloským 2:2,3 napadá koncept, který bychom my, jakožto lidské bytosti, mohli pochopit jako původ této moudrosti a poznání. Všechna moudrost a poznání pochází od Boha. Důkaz o tom je předložen v knize Exodus 31:1-5. Zde vidíme Boha, jak obdarovává muže moudrostí a uměním řemesla. Je zajímavé, že často označujeme lidi, jež prokážou úžasné schopnosti a talent, jako „obdarované.“ Samozřejmě obdarování byli – Bohem.

Přesuňme se na okamžik na probíhající koncert. Publikum je okouzleno talentovanou mladou dívkou, jejíž prsty jemně tančí nahoru a dolů po klávesách piana, které majestátně stojí uprostřed jeviště. Pod jejím vedením piano doslova zpívá – dotek Pánovy ruky. Koncert poté dospěje ke svému vrcholu a blíží se závěr. Přáli bychom si, aby pokračovala, ale píseň končí a dav vypukne v aplaus, ohromen takovou elegancí a grácií v kombinaci s vášní a intenzitou. Mladá dáma se pokloní, vdechne aroma chvály a z jeviště odejde.

Na okamžik se však vraťme o kousíček zpět, protože na tomto scénáři je něco zajímavého. Kdykoli se něco takového stane, měl by dav začít zpívat: „Chvála Bohu a všem, jež požehnal,“ nebo něco podobného. Aplaus by měl být směřován k Bohu, který poskytl dovednosti, moudrost a poznání. Srdce pianistky by mělo být naplněno láskou a vděčností k Němu za to, že jí předal do užívání takový dar, to se ale stane jen zřídkakdy. Pokud bychom se opravdu takto chovali, nebyli bychom zpychlí úspěchem či paralyzováni strachem ze selhání, protože naše schopnosti s námi nemají nic společného a nepojí-li se s námi, nemůžeme za ně přijímat ocenění, když uspějeme, ani si dávat za vinu selhání.

Zde nacházíme prokletí stromu baterií. Představme si, že je tento strom situovaný na kraj útesu. Pocit svobody, jež zažíváme v případě úspěchu, který jsme si přivlastnili, je jako pocit radosti z volného pádu při bungee [bandž] jumping, prováděného z útesu na bungee laně¹⁷, které je uvázáno ke kmeni toho stromu. Když ale přijde selhání, bungee lano se promění v prak a vystřelí nás zpět ke kmeni stromu dech beroucí rychlostí. Čím více se utápíme do klamu vnitřní síly, tím větší tato rychlost bude, až neúspěch skutečně přijde. Neexistuje způsob, jak stromu baterií uniknout. Jakmile jednou ochutnáte jeho ovoce, stane se bungee lanem přivázaným k vaší noze a zmíněný průběh je tedy nevyhnutelný. Není náhoda, že „deprese je celosvětovou hlavní příčinou nezpůsobilosti.“¹⁸ Kolik dopadů na tvrdou zem jste již zažili vy? Kolik ještě dokážete snést? Není od věci o tom popřemýšlet.

Přejdeme na další úroveň. Již jsme se věnovali fyzické a mentální závislosti, ale nyní se podívejme na duševní a morální závislost. Jedná se o závažný problém, připoutejte se tedy prosím, bude to náročná jízda.

Bible nám říká, že „Bůh je láska.“ 1. Janův 4:8. To zároveň znamená, že Bůh je zdrojem lásky. Poukazuje také na fakt, že Bůh je Bohem naděje. Římanům 15:13. Tato myšlenka je dále rozšířena v knize Galatským:

Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon. Galatským 5:22,23

Závěry tohoto textu jsou dech beroucí. Pojdme si jej lehce zanalyzovat. Všechny tyto atributy pochází z Ducha Božího. To znamená, že bez Ducha Božího nemůžeme pocítit lásku, radost, mír, trpělivost, laskavost a tak dále. Jednoho dne jsem o této biblické pravdě chvíli přemýšlel u jezera v parku. Bylo to klidné a mírumilovné místo. Najednou jsem si všiml matky, která houpala svou dceru na houpačce. Obě se smály a užívaly si své společnosti. Láska, kterou tato matka předávala své dceři, byla podnícena Bohem. Touha být milující, laskavou a něžnou nepocházela z matčina srdce, ale ze srdce Božího, odkud byla předána matce a ta se ji rozhodla projevovat, až se z ní nakonec stala mateřská láska. V tomto smyslu se vůbec nejedná o matčinu lásku, ale o Boží lásku vyjadřovanou skrze matku. Tato láska se stala matčinou součástí,

17 Bungee lano je dlouhé elastické lano, které milovníci adrenalinu využívají ke skokům z mostů a jiných vysokých míst. Bungee lano se natáhne na několik metrů od země a poté vystřelí osobu zpět k místu seskoku...

18 Phillip Day, *Hra s myslí* (Credence Publications 2002), v úvodu

protože odpovídala Božímu Synu tím, že ji vyjadřovala. Ve skutečnosti něco, jako láska matky k dítěti nebo láska mezi mužem a ženou neexistuje. Radikální? Biblické!

Mnohokrát jsem tuto myšlenku přednesl, když jsem mluvil či kázal na seminářích a je zajímavé vidět, jak na ni obecnost reaguje. Někteří lidé se tváří, jako bych právě napadl samotnou podstatu lidské existence. Od všech písní o lásce, které jsou zpívány od nepaměti až po miliardy svatebních slibů, které říkají „Miluji tě a navždy milovat budu,“ by ani jeden z nich nemohl být dodržen bez Božího pumpování lásky do našich vnímavých duší. Položme lásku na konec bungee lana. Jak to, že tolik lidí „vypadne“ z lásky? Lidé, jež věří, že láska pochází z našich duší, se často ráno budí a již necítí nic ke svým partnerům. Začnou pochybovat, jestli je jejich partner stále pro ně tím pravým a tyto myšlenky poté často vedou k hledání někoho jiného, kdo by jim tyto pocity navrátil. Účet za baterie došel ke své splatnosti a je na čase za něj zaplatit.

Co říkáte na upřímného muže, který své milostné sliby ženě myslel vážně, ale poté začne být přitahován k jiné? Možná tuto přitažlivost pociťovat nechce, ale „nemůže si pomoci.“ Láska je zmatená chťícem a vyvstávají pochybnosti o jeho počestnosti. Poté se začne partnerovi odcizovat, protože cítí vinu za své chování, která mu brání věřit, že ještě může být milován. Myslel si, že může řídit proudy lásky svým srdcem, ale nyní jej bungee lano vrací zpět ke stromu baterií, odkud byl předtím vystřelen a jeho manželství je u konce. Je pro vás tedy překvapením, že manželská radost je pro tolik lidí nepolapitelná?

V zájmu těch, kteří pociťují, že jejich manželství už za to nestojí, pamatujte, že láska pochází z Božího srdce a je volně dostupná všem, kteří o ni požádají. Cítíte-li, že již ke svému partnerovi lásku nechováte, požádejte Boha, aby vám ji vrátil. On tak učiní, protože tak zněl Jeho slib.

3. Blíže k Božímu srdci

Svištěli jsme obrovskou rychlostí po dálnici. Lorelliny kontrakce začaly být poměrně pravidelné. Nechtěli jsme nic ponechat náhodě, tak jsme okamžitě vyrazili do nemocnice. Všechno to bylo tak nové a vzrušující; již brzy budeme mít své první dítě. Proklouzli jsme na porodní sál, sestře stačil jen jeden pohled na nás a řekla: „Jste ještě příliš šťastní, musíte se jít projít.“ Uznávám, že to mi udělalo čáru přes rozpočet. Po 45 minutách jsme se vrátili a Lorelle se již neusmívala. Po dalších 30 minutách jsme se octli uprostřed dřiny. Ano, dřiny, neexistuje totiž jiné slovo, jak to popsat, jen „tvrdá dřina.“ Snažili jsme se rozpomenout na všechny techniky z lekcí pro rodiče, ale bylo těžké se soustředit. Kontrakce udeřily jako nákladní vlak a jen jsme se vypořádali s jednou, další už na nás čekala. Po jedenácti hodinách jsme však konečně přivedli na svět našeho prvorozeného syna Michaela.

Existuje opravdu zajímavá fotografie mě a Lorelle chvíli poté, co porodila. Je naprosto úžasná. Ona jen tak sedí po celodenním úsilí a já vypadám, jako bych měl každou chvíli zkolabovat. Ten den jsem si vytvořil zcela nový respekt k ženskému pokolení. Musím vám říct dámy, že sledovat svou ženu při porodu, je opravdu náročná práce. Až se přestanete smát, dokončím svou myšlenku ☺. Emoční stres z toho, že vidíte někoho, koho milujete, procházet si takovou bolestí, je neuvěřitelný. My muži většinou přijdeme s nějakým řešením problému, ale tentokrát jsem žádné neměl, což mě bolelo. Jen jsem se modlil: „Bože, vím, že existuje důvod této bolesti, ale zrovna teď se na ni nemohu dívat.“ Jakmile bylo po všem, pocítil jsem obrovskou úlevu.

Když jsem poprvé držel v náručí svého syna, přál jsem si, aby ten okamžik nikdy neskončil. Podíval jsem se do jeho očí a on se díval do těch mých, bylo to prostě úžasně. Jak jsem se tak díval do jeho očí a přemýšlel, spoutal mne pocit strachu.

Věděl jsem, že syn bude poznamenán stejným charakterem, kterým oplývám já, charakterem, jenž vystupuje proti autoritám a přirozeně tíhne k rebelii nikoli poslušnosti. Věděl jsem, že mám zodpovědnost za výchovu, jež jej naučí skutečně milovat, být laskavým, obětavým a poslušným. Po tom všem jsem se zamyslel, bude mým přítelem? Může se stát něco, co nás rozdělí? Začal jsem se modlit: „Milostivý nebeský Otče, nenech nic vstoupit mezi mne a mého syna. Nech, ať jsme si neustále blízcí a já se budu modlit, aby zjistil, kdo jsem, a abychom byli přáteli.“ Intenzita této modlitby se mnou již zůstala. Často jsem ji cítil a stále ji opakoval, aby ji Bůh učinil skutečnou.

O čtyři roky později jsem v tichosti trávil svůj sobotní den, procházel jsem se a mluvil k Pánu Bohu daleko od shonu života. Přemýšlel jsem o nebeském Otci a Jeho lásce ke mně a jak vzácná mi je. Z ničeho nic se v mé mysli začalo přehrávat něco, jako film o narození mého syna a pociťoval jsem neutuchající touhu nebýt od něj nikdy odloučen, protože právě on mě opravdu zná. Scéna proběhla a na jejím konci jsem hluboko uvnitř mé mysli uslyšel slabý hlásek, jenž říkal: „Toto k tobě cítím.“ Nevěděl jsem, jestli se smát či plakat, ale bylo to pro mě neuvěřitelně těžké akceptovat. „Ale Pane,“ řekl jsem, „vždyť víš, jaký jsem, víš, že jsem řekl a vykonal mnoho špatných věcí,“ a nadále ve mně hořel spor. Víte, byl jsem opravdu velice překvapen sám sebou. Jsem muž, který přijal Krista za svého spasitele a věří, že mu všechny jeho hříchy budou odpuštěny, ale když přišel Bůh tak blízko ke mně a řekl mi, co ke mně cítí, bylo těžké to přijmout. Nakonec jsem prostě vykřikl: „Děkuji Ti, děkuji Ti za to, že mne miluješ a za vše, co jsi pro mne vykonal. Hluboce Tě miluji.“ Opravdu jsem se cítil, jako by mě držel ve svém náručí. Nemohl jsem být šťastnější. Uvědomil jsem si, že mě můj nebeský Otec miluje tak moc, že nechce nic jiného než být se mnou. Zraňovalo Jej být jen pomýšlení na oddělení se a dělal všechno pro to, aby k němu nikdy nedošlo.

Tímto zážitkem mi byla v mém srdci odhalena privilegia spojená s existencí v Božím království. Krátce po tomto zážitku jsem se dostal k pasážím v Bibli, které mi skutečně otevřely oči a přiměly mě chválit Pána Boha ještě více. Modlím se, aby se význam tohoto textu zapsal do vašich srdcí a již nikdy vás neopustil. Zde je jasný pohled do Hospodinova království:

Což se neprodává pět vrabců za dva haléře? A ani jeden z nich není zapomenut před Bohem. Vždyť i všechny vlasy na vaší hlavě jsou spočteny. Nebojte se! Jste cennější než mnoho vrabců. Lukáš 12:6,7.

Ježíš vysvětluje principy Jeho království. V těchto verších najdeme to, co činí lidi pro toto království významnými. Díky čemu se s nimi počítá, co je dělá něčeho hodnými, proč jsou tak cenní? Pokud pro vás tyto otázky nejsou důležité, potom pro vás tento text nebude znamenat nic, ale já ještě nepotkal nikoho, kdo by s nimi nezapasil.

Ježíš uvádí cenu pěti vracbů v lidské měně. Slovo „haléf“ ve skutečnosti reprezentuje slovo As (antická mince, pozn. př.). Jeden As byla denní výplata průměrného člověka. Za dva dny jste si tedy mohli pořídit pět vracbů. To znamená, že ve světském smyslu měli vracbci velmi malou hodnotu. Ježíš poté vytvořil kontrast a řekl: „A ani jeden z nich není zapomenut před Bohem.“ Kontrast zde vzniká díky tomu, že Bůh na vracbe pamatuje a pro Boží království jsou nesmírně cenní. Ježíš tento princip rozvádí srovnáním Božího smýšlení o nás a vracbů: „Vždyť i všechny vlasy na vaší hlavě jsou spočteny.“ Není-li toto „upřímné, blízké a osobní“, co tedy je? Znáte někoho, kdo by chtěl vědět či dokonce kontrolovat počet vlasů na vaší hlavě? Poté přichází pointa. „Nebojte se! Jste cennější než mnoho vracbů.“ Všimli jste si jaké hodnoty a důležitosti nám bylo v rámci Božího království přiřazeno? Od toho si můžeme jednoduše odvodit, že na nás Bůh neustále myslí s láskou. Rozhodně je s námi ve svých myšlenkách. Dává nám život, umožňuje našim srdcím bít a aktivně vlévá svou lásku do našich životů, abychom si je mohli užít, a obdarovává nás dary, talenty a schopnostmi kvůli našemu uspokojení, radosti a pomoci druhým. Zde je tajemství Božího království, tajemství významnosti. To je klíčem ke kleci tvořené bezcenností a depresemi. Máte odvahu tomu uvěřit?

Než si tento bod promyslíte, víte, co si o vás Bůh myslí? Přečtěte si následující...

Hospodine, můj Bože, ty jsi s námi učinil mnoho svých divů a úmyslů; nikdo se s tebou nemůže měřit. Chci je oznamovat a hovořit o nich -- je jich víc, než se dá vypovědět. Žalmy 40:6
CSP

Pokud je naše hodnota vyjádřena láskyplnými myšlenkami, ve kterých se nám Bůh věnuje, pak nám tento text říká, že jsme bezcenní, protože mluví o tom, že Jeho plány pro nás jsou větší, než se dá vypovědět či spočítat. Jaké to je být bezcenným? Naše hodnota může být však vysoká pouze tak, jak silně věříme faktu, že nás Bůh bezmezně miluje bez ohledu na to, zda jsme dobří či špatní. Toto je úžasná novinka a jsem za ní tolik vděčný. Kdykoli tedy pochybujete o své hodnotě, pohleďte na vracbe a věřte!

4. Rodinné království

Je teplý vlhký den. Slavnostní duch prostupuje místností. Z kuchyně se line lahodná vůně, jež je předzvěstí toho, že chuťové pohárky zažijí opravdové hody. Smích se nese celou místností, jak jsou vyprávěny příběhy z časů dávno minulých. Vyměňují se dárky a atmosféra je kombinací vzrušení, překvapení a lásky. Děti hltají babiččiny dobroty, zatímco jim děda říká, jak vyrostli. To byly často mé zážitky z návštěv prarodičů. Byl to čas rodiny, čas uvědomit si, kam patříme, čas spojit se s těmi, které milujeme a vyměnit si dárky, byly to vzácné a důležité chvíle.

Není nic důležitějšího než pocit blízké rodiny, která vás ochrání před spáry deprese a bezcennosti. Rodina dokáže vytvořit prostředí, kde jste přijímání proto, jací jste, kde můžete být svoji, kde jsou vám všechny chyby odpuštěny a můžete si jednoduše užívat společného života.

Ježíš nám odhalil živoucí obraz Božího království v momentě, kdy nás naučil, jak se modlit. Ježíš řekl: „Proto se modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích ...“ Ježíš při modlitbě neříká „Milostivý Bože,“ či dokonce „Vaše svatá milosti,“ nebo „Milostivý králi,“ jak by se podle našich dřívějších referencí mohlo zdát, On používal raději „Otče náš.“

Královstvím Božím je rodina

Některým se to může zdát očividné, ale dopady rodinného království jsou dalekosáhlé. V následujících kapitolách se právě těmto dopadům budeme věnovat.

První promluva Otce k lidské rase je zaznamenána v knize Matouše 3:17. Od úsvitu časů, až po Ježíšovo pokřtění, k nám Bůh promlouval skrze svého Syna. Ježíš byl Jehovou, jenž otevřel Rudé moře, byl také Jehovou, jenž udeřil do skály na hoře Sinaj a byl také tím, kdo vedl Jozueho do země zaslíbené. 1. Korintským 10:1-4. V době pokřtění Krista se Boží Syn stal Immanuelem– Bohem mezi námi - jedním z nás. Nyní Otec poprvé promluvil a Jeho slova byla velmi závažná (jako vždy), protože odhalil pravou povahu svého království. „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.“ Nabízí se více způsobů, kterými mohl Bůh svého Syna představit, jako například: „Toto je stvořitel nebe a země, naslouchejte mu,“ nebo „Toto je váš Král, poslouchajte ho,“ ale Bůh raději představil svého Syna jako člena rodiny, než jako krále a vládce. Pokud analyzujeme toto prohlášení, zjistíme následující:

1. Toto je můj Syn
= **Identita**
2. Milovaný, v němž jsem našel zalíbení
= **Hodnota**

V Božím království jsou významnost a hodnota definovány naším vztahem k Bohu. To je v naprostém kontrastu se Satanovým královstvím, kde jsou významnost a hodnota definovány našimi výkony a úspěchy, jsme souzeni sami sebou a ostatními kolem nás. V Božím království je On našim Otcem a my Jeho dětmi. To je naše identita. Jsme známí proto, že komu patříme a ne proto, čeho jsme dosáhli. Fakt, že Bůh nás miluje jako svá dítky a neustále nám žehná, myslí na nás a chce nám být na blízku, nám dává neuvěřitelnou představu o hodnotách: „Nebojte se! Jste cennější než mnoho vrabců.“

V Božím království je naše identita a hodnota stejně tak trvalá, jako věčný, nemění se Bůh sám. Bez ohledu na úspěch či selhání, zůstává tento vztah stejný a s ním i naše hodnota. V Satanově království je naše hodnota pevná asi jako Světové obchodní centrum po 11. září 2001 – tedy naprosto nestálá, nebezpečná a odsouzena k pádu. Máme nějakou záruku, že vždy uspějeme? Můžeme si být jisti, že lidé kolem nás, ke kterým vzhlížíme kvůli jejich odvaze a podpoře, vzdají vždy hold naší snaze? Těžko! Vy, jež máte uši k slyšení, slyšte, že moudrý muž si postaví dům raději na skále než na prchavém písku.

Aby ochránil naši individuální identitu a zachránil nás před pádem do života v zoufalství, bojácnosti, bezcennosti a smrti, zakotvil Bůh

v srdci svého království zákon, který naše vztahy chrání. Zabývá se dvěma typy vztahů: vztahem mezi naším nebeským Otcem a námi a vztahem mezi námi, jakožto bratry a sestrami v království Božím. Proto Ježíš řekl:

„Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ „To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sebe samého.“ „Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon a Proroci.“ Matouš 22:37-40

Tato dvě hlavní přikázání byla vytvořena k ochraně naší identity a hodnoty jakožto dětí Božích. Jsou samozřejmě zahrnuty také v desateru. Přemýšleli jste již někdy o desateru, jakožto o prostředku, který vám brání ztrácet vlastní hodnotu? V království Božím je desatero chápáno v souvislosti se vztahy. Opustíte-li od těchto vztahů, zničíte svou identitu a učiníte-li tak, smrt zahojí touhou vzít si vás. Ne náhodou Bůh prohlásil: „Mzdou hříchu je smrt.“ Hřích (jehož Bible popisuje jako porušení zákona - 1. Janův 3:4) ničí naši identitu a hodnotu. Jakmile je hodnota i identita pryč, duše začne toužit po smrti. To je důvodem toho, že deprese a sebevraždy jsou nejzávažnějším problémem dnešních dnů. Důvod je tedy jednoduchý – hřích. Už víte, proč Bůh tak moc nenávidí hřích? Hřích je lupičem naší identity a hodnoty jakožto Božích dětí a Bůh je odhodlán jej zničit.

Krátká rekapitulace toho, co jsme si zatím ujasnili:

1. Božím královstvím je rodina.
2. Bůh je našim Otcem a my jsme Jeho dětmi.
3. Naše identita i hodnota jakožto osobností, jsou založeny na našem vztahu k Bohu.
4. Boží království je relačním královstvím založeným na vztazích mezi námi a Bohem a zároveň mezi každým z nás.
5. Tyto vztahy jsou chráněny desaterem.
6. Porušení desatera ničí naši identitu i hodnotu.

4. *Rodinná krize*

Stačil mi pohled do jeho tváře, abych věděl, že prochází nějakým druhem traumatu. Kruhy pod jeho očima jej zrazovaly ve snaze udržet se „př sobě.“ Řekl jsem mu: „Vypadáš opravdu vyčerpaně!“

„Má žena a já jsme od sebe,“ odpověděl mi s bolestí na rtech. „Nečekal jsem to.“ Hovořili jsme o těžkostech, kterým musel čelit a poté ze sebe vyhrkl: „Nezvládnou to, že se nemůžu vídat s dětmi – to mě prostě zabíjí.“ Viděl jsem, jak se zoufale snaží nezhroutit se a opravdu jsem pocíťoval jeho bolest. Z celého srdce jsem si přál, abych mu mohl pomoci. Nakonec jen řekl: „Prostě nevím, která cesta je ta správná, kudy se mám vydat.“

Jen ti, jež si prošli mučivou zemí odloučení a rozvodu pochopí, jak silné emoce se skrývají za těmito slovy. Šok, vztek a smutek nechtěné účasti na tomto procesu jsou často srovnávány s pocity při smrti partnera.¹⁹ Zničující realita rozvodu znamená víc, než jen pár rozvodových papírů, znamená nutnost přehodnocení vlastní identity.²⁰ Největšími oběťmi jsou samozřejmě děti. Rozsah destruktivních emocí, jež žhnou v jejich srdcích, ne jen v době této události, ale celý jejich život, nemůže být nijak vyměřen.

Jim Conway zkoumal stovky dospělých, jež byly dětmi rozvodu a rozsah emocí, které cítili, popisovali takto:

19 Nelly Zola and Renata Singer, *Opravdové příběhy ze země rozvodů*, (Pan Macmillian, Sydney, 1995) str. 2.

20 Tamtéž

Nešťastní	72%
Bezmocní	65%
Osamělí	61%
Vyděšení	52%
Naštvaní	50%
Zřeknutí	48%
Osobně zavržení	40%
Bezcenní	30%

Problémy, které u těchto zletilých vyvstaly kvůli tomu, že jako děti zažili rozvod rodičů:

Neustálá potřeba pochvaly	58%
Blokování části své minulosti	54%
Příliš striktní posuzování sama sebe	53%
Braní se příliš vážně	47%
Přehánění v situacích, které nemohou ovlivnit	42%
Neustálé problémy se vztahy	40% ²¹

Není proto divu, že Bůh řekl „Nenávidím propuštění!“ Malachiáš 2:16. Bez ohledu na to, jak proběhne nebo kdo opustí koho, je ztráta rodinných vztahů, zničující všechny strany. Když se rozpadne rodina, nikdo není vítězem. Přesto se přesně toto stalo v nebi. Boží rodina byla zdevastována krizí v momentě, kdy se jeden z Jeho milovaných obrátil proti němu.

V knize Zjevení 12:7 Bible říká: „A v nebi nastala válka.“ Po přečtení tohoto verše jsme v pokušení myslet si, že se jednalo o válku dvou králů a jejich království, ale tato válka byla roztržením Boží rodiny. Umíte si představit ten moment, když Bůh poprvé stvořil Lucifera a něžně choval v náručí svého nového syna? Jistě s tímto andělem sdílel celé své srdce a duši. Neukázal mu nic jiného než lásku a poskytl mu privilegium sloužit na nejvyšších postech rodinné hierarchie. Přesto toto dítě mělo na jazyku pouze hněv a rebelii.

²¹ Conway, s. 31

Pohyboval se ve stínu podvodů a lží a otrávil mysl mnoha ostatních Božích dětí. Umíte si představit ten smutek? Lucifer, stvořen s takovou dokonalostí, byl nyní naplněn záští a vraždou. Byl zaměřený na zničení věčného Božího Syna, protože jak Ježíš řekl: „Satan byl vrahem od počátku.“²² Realita těchto pocitů byla vyjevena na kříži v Golgotě, kde Satan doufal, že se Ježíše zbavil nadobro.

Kdo dokáže pochopit ztrátu, jež Bůh choval pro svého syna Lucifera? Ozvěnu tohoto Božího utrpení můžeme zaznamenat v příběhu o Davidu a Abšalómovi. „Můj synu Abšalóme, můj synu, můj synu Abšalóme. Kdybych tak mohl zemřít namísto tebe, Abšalóme, můj synu, můj synu.“²³ Abšalóm, pohledný syn Davidův, toužil po smrti svého otce, aby mohl převzít jeho království, ale jeho armáda byla přemožena Davidovou a on sám v bitvě padl. Místo radosti z vítězství plakal David nad ztrátou svého vzpurného syna. Když se rodina rozpadne, nikdo není vítězem.

Je nesmírně důležité pamatovat si, že v Božím království jsou lidská identita a hodnota svázány se vztahem ke Stvořiteli, k našemu nebeskému Otci. Když Lucifer z tohoto vztahu odešel, spáchal mentální a emoční sebevraždu a otevřel svou mysl neočekávané záplavě temných myšlenek. Pokud byste se Lucifera před jeho rebelií zeptali: „Kdo jsi?“ odpověděl by s naprostou sebejistotou: „Jsem synem Božím a On mne miluje.“ Po zavrnutí jeho Otce, co by bylo Luciferovou odpovědí na otázku: „Kdo jsi, Lucifere?“ Již neměl žádnou identitu, zničil ji. Jakákoli identita, kterou by si pro sebe od té chvíle přivlastnil, by nemohla naplnit tu prázdnotu a pocit ztráty, již choval po zničení blízkého vztahu se svým nebeským Otcem.

Mnohokrát si přál, aby mohl získat zpět, co ztratil, ale jeho pýcha by mu to nikdy nedovolila. To je důvodem, proč někde hluboko uvnitř sebe věří, že mu tato bezostyšná nevděčnost a otevřená rebelie nemůže být nikdy odpuštěna. Lucifer, nyní Satan, je úplně sám. Není nikdo, kdo jej snáší, nikdo jej nemiluje, nikde není doma. Satan je nyní zmítán všemi pocity zbytečnosti: nejistotou, strachem, prázdnotou, žárlivostí, pýchou, sebe posuzováním, arogancí, vztekem a tyto pocity jej naprosto ovládají.

Satan již nevěděl, která cesta vede nahoru. Musel přehodnotit to, kým je a nějak utišíť prázdnotu, bezcennost a nicotu, jež uvnitř cítil. Jako každé dítě, které se cítí zbytečné,

21 Jan 8:44

22 2. Samuelova 19:1

Satan vykazoval všechny známky nejistoty, strachu, bláznovství a zoufalé potřeby pochvaly od každého, kdo mu ji mohl dát. Dožadoval se pozornosti, a aby utišil prázdnotu, jeho zvrácená povaha vyžadovala být uctívána, obdivována a milována – udělal by cokoli pro to, aby se zbavil té bolesti, osamění a zbytečnosti – cokoli.

Poté, co Satan odmítl vztahy jakožto základ hodnoty, nemohl nikdy své království založit právě na nich. Zbyla mu tedy pouze jediná možnost. Být známým díky tomu, co učiní, ne díky tomu, ke komu patří. Toto království by nikdy nemělo šanci na úspěch v případě, že by každý uznal, že všechn život, moudrost a láska pocházejí od Boha. Satan vymyslel princip „vnitřní síly“, aby omezil Boží moc a znemožnil tak mít osobní vztah. Tato síla může být využívána a zneužívána dle vlastní vůle. Satanovo království je královstvím síly, výkonů a hledání potěšení. Jeho hlavní myšlenkou je nebýt nikomu zodpovědný a starat se pouze o ty, kteří vám jsou užiteční.

Toto království je samozřejmě odsouzeno k záhubě, protože síla života patří Tomu, kdo je plný života a Ten ji jednou vyrve ze spárů těch, jež odmítají uznat sami sebe dětmi Božími. Je odsouzeno k zániku, protože nic nemůže odejmout bolest ze ztráty, která vzešla z odmítnutí identity. Z tohoto faktu vychází i přísloví: „Hříšníci nikdy nedojdou pokoje.“

Vrátíme-li se v této souvislosti do zahrady Edenu, uvidíme, že navenek se Satan zdá být mazaným a chytrým, když se snaží zmařit Boží vyhnání z nebe. Přesto se v jeho nitru nachází srdce plné prázdnoty a nejistoty, které se zoufale snaží vytvořit si novou identitu a uniknout z pevných okovů beznaděje.

6. Peklo na zemi

Je to jeden z nejvíce skličujících okamžiků života. Můžete si roky budovat přátelství s někým, jehož společnost si opravdu velmi užíváte. Najednou se váš přítel začne chovat trochu podivně. Snažíte se to přehlížet a říkáte si, že o nic nejde, že si jen něco představujete. Jenže časem začnete pociťovat touhu alespoň se jej dotázat, co se děje. Po době, která se zdála být věčností díky tomu, že jste museli překonávat zeď, kterou váš přítel kolem sebe vystavěl, zjistíte, že jej někdo obrací proti vám. Vede jej k tomu, aby vaše činy vnímal způsobem, jemuž nemůžete ani věřit.

Jistě, rozum zvítězí a vy můžete toto nedorozumění rychle vyřešit, ale ne tak rychle! Jakmile se snažíte poskytnout rozumné vysvětlení, jste okamžitě nestydatě obviněni z pokusu pouze si vytvořit krytí. V tento okamžik vás mohou přepadnout jisté emoce, jako je: ublížení, bolest, vztek a úplné rozčarování z toho, že váš přítel tak jednoduše uvěřil někomu jinému bez toho, aby vás nechal říct alespoň pár slov na svou obranu! Váš výbuch či mlčení (ať už jednáte jakkoli) signalizují vašemu „příteli“, že vše, co o vás bylo řečeno, je pravda. Je to jako sypání soli do otevřené rány!

Možná, že při čtení posledních dvou řádků se vám vynořila bolestivá vzpomínka, jež potvrzuje realitu tohoto scénáře, který se opakuje znovu a znovu téměř od počátků světa. I při psaní těchto řádků se mi podobná nepříjemná zkušenost vybavila, načež jsem musel přestat a znovu se tázat: „PROČ?“

Jsem si jistý, že většina z vás již podobná odmítnutí zažila a domnívám se, že nám usnadňují pochopení toho, jak se Bůh cítil poté, co Adam s Evou snědli ovoce ze stromu poznání. Je jedním z největších tajemství života, jak mohou slova cizí osoby vést k oddělení od našich nejbližších přátel.

Často jsem si představoval Boha, jak bedlivě dohlíží na svou dceru Evu, jež se najednou přistihne uprostřed zahrady a pustí se do dialogu s „cizí osobou.“ Po všem tom čase, který s ní Bůh strávil, po všech důkazech Jeho bezmezní lásky, přilne Eva spíše k bezpečí a lásce, jež poskytuje její nebeský Otec nebo přijme slova Satana z úst hada? Proč Bůh nezasáhl a nevyšlal anděly, aby zabránili roztržení vztahu mezi ním a Jeho dcerou? Hádám, že v tomto bodu je příliš mnoho otázek „proč.“ Jelikož dokud se s Bohem nestřetneme tváří v tvář, nemáme čas ani místo zodpovědět je všechny, bude nám muset stačit jedna hlavní odpověď – láska.

Láska poskytuje privilegium volby, a to i v případě, že volba vážně zraní toho, kdo nám ji umožnil. Pokud by bylo Božím zvykem zasahovat pokaždé, když se Jeho dítě vydá špatným směrem, ve skutečnosti by žádná volba neexistovala. Samozřejmě může jim předat instrukce a rady, ale s tím přichází i čas ticha pro učinění volby. Tento čas potvrzuje všechna „Miluji tě“, jež byla Hospodinem vyslovena, protože bez volby by nebylo ani lásky. Faktem je, že všichni rodiče, kteří se starají o svá dítěta, zápasí sami se sebou. Pokud by se i přes všechny naše instrukce a rady naše děti obrátili proti nám, zavrhl bychom je, abychom sami sebe ušetřili bolesti ze zavržení nebo bychom se tiše trápili a umožnili jim volbu odmítnout nás? Pro každého rodiče je takové rozhodnutí velmi složité.

Bůh, oděn do šatu lásky, tiše sledoval Evu, svou dokonalou dceru, jak se mění v nástroj zkázy pro Jeho milovaného syna Adama. V tuto chvíli musela být úroveň bolesti v Božím srdci nesnesitelná. Donutí Jej bolest v srdci nad ztrátou milované dcery zasáhnout pro záchranu svého syna? NE! Boží láska Jej donutila zatnout zuby a tiše vyčkávat, aby potvrdil, že je skutečně Bohem svobody a volby. Nechal Adama, aby si vybral sám. Mluvíme-li o takovýchto volbách, nepoddejte se absurdní představě, že Bůh jen bezstarostně přihlížel z bezpečí nebe, jestli si Adam či Eva vyslouží své místo vedle Něj. NIKDY! Bůh byl zkoušen stejně jako oni. On totiž věděl, že pokud Adam a Eva padnou, poté bude muset snášet "ztráty na civilním obyvatelstvu“, což pro Něj bude znamenat nutnost jednat podle původního plánu, jenž připravil na samém zrodu světa,²⁴

Což znamená odevzdat život Svého Syna – Ježíše Krista, aby je získal zpět. Bůh byl plně ve stěhu, když tiše pozoroval Evu a poté Adama. Jaká láska se skrývala za tímto tichem? Tento projev lásky bude navždy rozdmýčávat zvrácenou myšlenku, že Bůh byl při jednání s našimi prapůvodními rodiči veden vlastními pohnutkami.

V první kapitole jsme probrali filozofii, kterou Adam a Eva přijali, když snědli ovoce ze stromu poznání a v předchozí kapitole jsme probrali nešťastnou kombinaci emocí, jež vedla Satana k vytvoření konceptu života bez Boha a vlastního vytváření identity tím, že něčeho dosáhneme. Zatímco žaludeční šťávy Adama a Evy ochutnávaly ovoce, zjevil se ohavný mrak bezcennosti a viny, který se pomalu roztahoval v jejich mysli a ničil ten láskyplný, šťastný a radostný vztah mezi člověkem a Bohem. Prokletí stromu baterií začalo vykonávat své zákeřné dílo a během krátké doby byli Adam s Evou naplněni vinou a strachem. Po boku Satana a jeho andělů spáchali mentální a emoční sebevraždu. Ztratili svou identitu a hodnotu a nemohli udělat nic pro to, aby jim byly navraceny. Nebylo cesty zpět do Boží přízně. Zničili svůj vztah s Ním a jen On jej mohl vybudovat znovu. Tento fakt je naprosto evidentní, i když jej převedeme na světské zkušenosti. Naruší-li někdo vztah s námi, moc tento vztah obnovit leží v rukou nevinné strany. Strana, jež narušení vztahu způsobila, se vzdala jakékoli moci nad ním.

Nyní je důležité vzpomenout si, čemu jsme se věnovali ve 2. kapitole. Bůh je zdrojem života, moudrosti a radosti. Adam a Eva se od tohoto zdroje právě odtrhli uvěřením lži, že všechny tyto atributy mají v sobě. Jejich síly rozumu již nemohly být využity nesobecky či objektivně. Jejich mysl byla v naprosté harmonii se Satanem. Satan je začal naplňovat bludnými teoriemi o Boží povaze. V ten samý moment Satan řekl Adamovi a Evě, že jsou špatní. Pověděl jim, že si zaslouží zemřít, a že jsou bezcenná individua. Satan se stále ze všech sil snaží zničit náš smysl pro identitu a činí tak klamy, jež nám o Bohu i nás samotných vypráví. Dokud těmto lžím věříme, nikdy se s Bohem nemůžeme udobřit.

Cizí osoba rozdělila nejlepší přátele. Když je Bůh přišel navštívit a volal jejich jména, hlas, který dříve rozeznávali jako ten nejsladší ve vesmíru, v nich nyní vyvolával hrůzu a zoufalství. Satan dokonal své dílo!

²⁴ 1. Petrův 1:20; Zjevení 13:8

Představte si, že jedete domů z práce, těšíte se na rituál, na který jste si s dětmi zvykli. Každé odpoledne přiběhnou ke dveřím a zpívají: „Táto, Táto,“ načež se vrhnou do vašeho náručí pro něžné objetí. Doma však zjistíte, že vás vaše milovaná dívka nepřišla pozdravit. Zmateně projdete dveřmi a uslyšíte výkřik hrůzy a rychlé cupitání do zahrady pro úkryt. Něco zničilo váš vztah. Kde dříve byla láska, je nyní strach. Žádný otec by nemohl být rád za úprk svých dětí v momentě, kdy uslyší jeho hlas. Bolí to. Je tragédií, že hřích nás může učinit bojácnými vůči nejvíce milující, nejtědřejší a nejsvobodnější osobě ve vesmíru.

Bůh čelí velmi vážnému dilematu. Jak si má nyní vytvořit cestu k Adamovi a Evě, když naslouchají jinému hlasu? Každé slovo, jež Bůh vysloví je nyní vykládáno ve zlém světle. Vědí, že jsou vinni, ale na to, aby přiznali, že se mýlili, když přijali falešné představy o Bohu - zdroji života a moudrosti - nepocítují dostatečné bezpečí a hodnotu. Ovládnutí duchem viny a nejistoty se stali vzpurnými. Ztratili schopnost jednat upřímně.

Žasnu nad Boží láskou, kterou vyjadřoval skrze svou trpělivost. Bůh zavolal na Adama: „Kde jsi?“ ne proto, že to nevěděl, ale aby umožnil Adamovi postavit se problému. „Kudy se ubírá tvá mysl, Adame?“ „Co se stalo s tvou identitou?“ Fyzický stav vždy reprezentuje ten duchovní, a když se fyzicky Adam a Eva skrývali, odhalili skryš, v níž se ukrývali ve své mysli. Zahalili se do šatu podvodu a klamu, aby nemuseli čelit pravdě, jež se zdála tak děsivou. Bůh se snažil pomoci s rozklíčováním problému, a tak jim poskytl požehnané řešení.

Adam odpověděl na otázku: „Bál jsem se, protože jsem nahý.“ Toto přiznání je zvláště zajímavé ve světle knihy Genesis 2:25. „A oba, člověk i jeho žena, byli nazí a nestyděli se.“ Adam byl nahý ještě předtím, než snědl ovoce ze stromu, ale nepocíťoval stud. Rozdíl je nyní tedy v tom, že Adam se stydí. Hebrejské slovo (buwsh) také znamená zmatený, zatracený a zklamáný. Adam byl naplněn zmatením, vinou a zklamáním. Byl zmaten kvůli tomu, kým nyní byl a cítil vinu pro to, co udělal. Bůh se nyní zaměřil na intenzitu Adamovy bolesti. „*Kdo ti pověděl, že jsi nahý?*“ „Nejedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Bůh se nezeptal Adama: „Jak víš, že jsi nahý?“ Zeptal se: „*Kdo ti pověděl, že jsi nahý?*“ Bůh se snažil poukázat Adamovi na strůjce lži, jež mu byly řečeny. Jinými slovy: „Kdo způsobil, že ses ode mne odvrátil?“ „Kdo vstoupil mezi tebe a mne?“

Adam čelí přímé otázce od Boha: „Nejedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“ Jedná se o zdánlivě jednoduchou otázku, na niž lze odpovědět pouze ano či ne. Nyní si Adamova mysl představuje Boha jako sobeckého a pomstychtivého a Adama samotného vykresluje jako hloupého a bezcenného. Dal si v hlavě dohromady 2 a 2 a výsledkem mu bylo 64. Adam „věděl,“ že když řekne ano, bude obviňován, a když řekne ne, bude viněn dvakrát, jednou za jedení ze stromu a podruhé za lež. Když poznal, že není úniku, nasadil si Adam své boxerské rukavice, zpoza rohu se vytasil s protiútokem (jako každá nejistá osoba) a snažil se Bohu zasadit pár ran. Jak říká známé rčení: „když už půjdu k zemi, vezmu tě s sebou.“

„ŽENA, kterou JSI dal, aby byla se mnou, TA mi dala z toho stromu, a já jsem jedl,“ kopal kolem sebe.

To byl naprosto klasický případ. Muž je zahrán do kouta, a tak ušetří dva údery ženě a jeden Bohu. Umíte si představit Evin šok, když muž, který se jí krátce předtím zavázal na věky, při první překážce hodí všechnu vinu na ni?! Hřích nedokáže vytvořit hrdinskou postavu, jež bez přemýšlení přijme všechnu vinu a podpoří tak ostatní. V hříchu myslí každý člověk pouze a jen na sebe.

Nenechme si však uniknout proces, který se zde odehrál. Adamova reakce byla poháněna vinou a nejistotou v kombinaci s falešnou představou o Božím charakteru, a to vše ještě s velkým přičiněním pýchy. Nyní již nevnímal sám sebe jako Boží dítě, musel tedy přijmout filozofii: „Pokud se nepostavím za sebe, nikdo jiný to za mě neudělá!“ Na tuto myšlenku přišel díky tomu, že již nadále neměl otce. Zde vidíme obrovský problém jeho hříchu. Jak mohl Bůh ukázat Adamovi, že si o svém Otci učinil falešnou představu a že není hloupý a bezcenný? Jak mohl Adam tuto situaci skutečně pochopit, když ztratil schopnost objektivně myslet? Bůh je jediným zdrojem skutečné moudrosti a Adam se od tohoto zdroje odvrátil. A i když měl Adam stále rozum, jak jej mohl osvobodit od směsi viny a pýchy, která vytrvale odmítala jakékoli známky pravdy. Adam se nedokázal vyrovnat s tím, že mu Bůh pověděl o jeho pochybeních, dokonce i když tak činil z lásky a pro jeho vlastní dobro, neboť jeho rozum byl ovládnut nejistotou.

Upřímně se modlím za vaše pochopení toho, že jakmile se Adam s Evou oddělili od Boha, byli beznadějně ztraceni, až téměř nebylo cesty zpět. Byli naprosto ovládnuti duchem Satana. V jejich srdcích klíčilo símě, které je mělo přimět spolčit se s padlými anděly v zoufalé snaze zabít Božího Syna v Jeruzalémě. Ačkoli to nebylo úplně očividné,

jejich srdce si nepřála mít s Bohem a Jeho královstvím nic společného, a aniž by si to uvědomovali, ve skutečnosti Jej nenáviděli.

V tuto chvíli bychom mohli být v pokušení říci: „Tak moment, tohle zachází až příliš daleko. Uvědomuji si, že měli problém, ale říct, že Boha naprosto nenáviděli, je trochu přehnané.“ Odpovědí vám budiž, že musíte neustále pamatovat na všechnu dobrotu, lásku a moudrost, jež pochází přímo od Boha. Nepochází z hloubi lidských srdcí. Pokud na tento klíčový fakt zapomeneme, nemůžeme tento příběh pochopit takový, jaký je a nemůžeme naprosto porozumět nám samotným. Bible má v tomto bodě jasno. Přečtěte si následující verše:

Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. Římanům 8:7

„Není spravedlivého, není ani jednoho, není, kdo by rozuměl, není, kdo by horlivě hledal Boha. Všichni se odchyliili, společně se stali nepotřebnými, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. Římanům 3:10-12

Srdce je lstivé nade vše, je nevyléčitelné. Kdo mu porozumí?
Jeremiáš 17:9

Bible tvrdí, že naše mysli jsou ve své přirozenosti nenávislné a nepřátelské vůči Bohu. Jsou vzpurné, nenaslouchají jeho příkazům a je nemožné zbavit je tohoto stavu. Když jsem tuto pravdu sdílel, zaznamenal jsem v mysli své i jiných lidí ducha silného odporu. Tento duch je ve skutečnosti v souladu s lidskou přirozeností nenávidět Boha, je také přímým odkazem na Adamův odpor vůči Bohu v momentě, kdy obvinil Evu a Boha namísto, aby tuto situaci raději přijal. Adamova nejistota je našim dědictvím a pravdu neumíme přijmout o nic lépe než on. Jste-li smutní či zlostní, cítíte, že je vámi opovrhováno a pohrdáno, vnímáte-li autora této knihy jako zabijáka radosti, jenž nemá nic lepšího na práci, než říkat lidem, že jsou zlí, ptejte se sami sebe: „Proč se tak cítím?“ Pokud jste si sami sebou jistí, zmíněná prohlášení by vás vůbec neznepokojovala. Adamova nejistota a prázdnota je našim dědictvím. To je vše, co nám mohl předat, nic víc.

Dokážete-li přijmout fakt, že lidská povaha je k Bohu nepřátelská, jste na dobré cestě. V souvislosti s Božím plánem na naši záchranu, naleznete v uvědomění, že nemůžete udělat nic dobrého, nezměrnou svobodu. Můžete se přestat snažit. Můžete přestat bojovat sami se sebou, když se objeví vaše zlá povaha a na někoho fyzicky či emočně udeří,

ale to bych předbíhal; toto si necháme na další kapitolu.

Vraťme se k Adamovi a Evě, můžeme si všimnout, že prolomení bariér mezi nimi a Bohem by mohl být nesplnitelný úkol. Obnova jejich vztahu a vztahu jejich dětí k Bohu, by vyžadovala několik věcí:

1. Poskytnutí moudrosti lidem, aby mohli pochopit svou zoufalou situaci, spolu s vyjevením správného směru, jímž se ubírat, aniž by byla narušena jejich svobodná vůle.
2. Vyjavit jim, že měli falešnou představu o Boží povaze a Jeho království a nějak ukázat, že Bůh je skutečně miluje.
3. Odstranit jejich vinu a nejistotu a obnovit jejich skutečnou identitu a hodnotu jakožto Božích dětí.
4. Poodhalit jejich smysl, důvod existence či jejich osud.
5. Vše zmíněné vyžaduje čas. Adam a Eva přišli o vlastní životy, takže potřebují systém podpory života, který by jim poskytl čas k volbě a rozhodnutí.
6. Mezitím, co bude Bůh všechno toto konat, musí prokázat smysl pro spravedlnost. Nemůže ignorovat jejich vzdor a říct: „To je v pořádku.“ I když Bůh nedovolí, aby na Adama a Evu dopadly důsledky jejich volby v plné síle, oni stále musí zakoušet chuť následků za svou volbu a pochopit tak, jaké chyby se při rozhodování dopustili.

Zde si musíme zapamatovat stěžejní bod. Bůh nebyl překvapen. Otec a Jeho Syn již byli rozhodnuti, co v takové situaci učiní. Jejich plán byl již v chodu – plán, který byl dosti obsáhlý na to, aby této zoufalé situaci mohl čelit.

7. Záchrana z nebes

Existuje krátký zfilmovaný příběh o výpravčím, který měl zodpovědnost za zvedání a spouštění železničního mostu, pod kterým projížděly lodě. Jakmile byl most zvednutý nahore, řidič vlaku dostal signál, aby vyčkal, dokud se most nespustí dolů. Jednoho dne byl most zvednutý a ještě nějakou dobu se neměl spustit. Výpravčí však najednou spatřil vlak, jak se řítí ze zatáčky. Signál musel selhat. Výpravčímu se zdálo, že by mohl most dostat dolů včas, ale poté uviděl svého malého synka, jak šplhá po obrovských ozubených kolech, které most spouštěly. Výpravčí věděl, že když most nespustí, zachrání sice život synovi, ale všichni pasažéři ve vlaku zemřou. Chtěl-li zachránit pasažéry, musel obětovat svého syna. Nebyl čas zdržovat se rozhodováním. Zmítán obrovskou bolestí v srdci, spustil most, a ten začal pomalu klesat. Padl na kolena a s bolestivými vzlyky poslouchal trýznivý pláč svého syna, jenž byl právě drcen v obrovských ozubených kolech. Vlak projel bezpečně přes most a cestující neměli ani tušení o obrovském nebezpečí, které jim hrozilo ani o nejvyšší oběti, již výpravčí podstoupil, aby je zachránil.

Často je pro mě těžké zůstat klidným, když tomuto příběhu naslouchám, protože poskytuje přímou paralelu s Božím rozhodnutím, jemuž Bůh čelil, když přemítal o lidské rase a jejím osudu. Nechal by Bůh zemřít lidstvo na kolejích nebo by poskytl jinou možnost? Na čin bylo jen málo času, protože Adam a Eva se odřízli od Jeho životodárné síly, a brzy se stanou mrtvolami na zemi a jejich osud bude navždy zpečetěn v hrobu smrti.

Před stvořením lidské rasy byli Otec a Jeho Syn v hlubokém dialogu, jenž Bible nazývá radou pokoje.²⁵ V této době byl ustanoven postup pro případ, že se lidské pokolení obrátí proti Nim. Nastal čas konat. Kdo může vyjádřit Boží utrpení? Dovolí On svému Synu být zástupcem Adama a Evy a zaplatit tak za důsledky jejich volby? Dovolí On Svému Synu vzít na sebe jejich bezcennost a beznadějnost a vzít si je do hrobu? Svolí On, aby Jeho Syn prodělal úplnou ztrátu identity a vzdal se svého Synovství, což mu ze srdce vyrve slova: „Proč jsi mne opustil?“

Mezitím, co píšu tyto řádky, sedí můj syn pokojně naproti mně. Zvedl jsem oči, abych pohlédl na jeho překrásnou tvář a cítil jsem, jak mé srdce zalévá radost a láska. Poté jsem si sám sebe představil na Božím místě, kterak umožňuji svému synu převzít trest smrti za skupinu lidí, kteří nenávidí mne a vše, za čím si stojím. Přiznám se, že má mysl tyto myšlenky okamžitě zavrhla. Nemohl jsem na to dokonce ani myslet. Mé podvědomí vědělo, že byt' jen pomyslení na něco takového mi způsobí bolest, s níž se nevyrovnám, a povede ke kolapsu! V mysli jsem se vrátil k Bohu a Jeho dilematu a cítil jsem se ochromený. Cítil jsem vůči němu pocit nejhlubší vděčnosti za to, že to umožnil, protože i já jsem byl jedním z pasažérů v tomto vlaku a po mnoho let jsem neměl pochopení či jsem nevyjádřil alespoň poděkování našemu nebeskému Otci za jeho neuvěřitelnou oběť. Tyto myšlenky mě vždy donutí zastavit se a uctívat jej za Jeho bezmeznou lásku a oběť, jež přinesl.

Jsem ohromen tím, že Syn Boží, jenž se později stal Ježíšem, byl ochoten pro nás něco takového udělat. Podle Bible zná Bůh konec od samého počátku, a jelikož Otec sdílel své vědění se Synem, věděl i Syn, co Jej čeká, když přijde na Zemi – odmítnutí, bití, posměšky, zášť, proklínání, nadávky, bezbrannost a temnotu na kříži, bezcennost milionů duší, jež se nahromadí právě na něm spolu s vinou a utrpením stovky generací. Věděl všechno. A přesto Syn Boží říká: „Toužím činit tvoji vůli, můj Bože, Tvůj zákon je v mém nitru.“ Ne že by Syn Boží neochotně odsouhlasil, že sestoupí na zem, ale namísto toho On po tom toužil. Prahnul celým svým srdcem - stejně jako Jeho Otec - navrátit Jeho dítkám radost, která má být jejich osudem. Co je toto za Boha? S kým jej můžeme srovnat a jaká slova jsou dostatečná k Jeho chvále?

25 Zachariáš 6:13

V poslední kapitole jsme si mohli všimnout, že Adam a Eva potřebovali systém podpory života a schopnost odlišit skutečnost od klamu. Potřebovali prohlédnout pravdu o Bohu a najít, prozkoumat a odmítnout lži, jimiž je Satan krmil. Potřebovali morální kompas, který by je navedl na cestu skutečného duchovního severu.

Všechny tyto věci byly poskytnuty darem příchodu Božího Syna na svět. Přesně tak bylo Adamovi a Evě řečeno v knize Genesis 3:15. Bůh mluvil přímo k Satanovi:

A pološím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její; ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.

Tento verš je naplněn přísliby a nadějí. Bůh řekl, že položí nepřátelství mezi Satana a ženu. Když Bůh mluvil o ženě, měl na mysli všechny, jež z ní vzejdou, jinými slovy celé lidstvo. Slovo nepřátelství znamená zášť či nenávisť.²⁶ Bůh zaseje do lidských srdcí něco, co bude nenávidět vše zlé a toužit po dobrotě a pravdě. Existuje jen jeden důvod, proč by Bůh něco takového dělal, a tím je Jeho Syn, který se chystal zachránit lidské pokolení silou svého života a smrti na zemi. Toto je myšlenkou nepřátelství mezi semenem ženy a semenem Satana. Pavel v knize Římanům odkazuje na tuto zášť ke zlému jako na milost či jakousi moc:

Avšak s darem milosti tomu není tak jako s proviněním. Jestliže proviněním jednoho člověka mnozí zemřeli, mnohem více se na mnohé rozhojnila Boží milost a dar spravedlnosti v milosti toho jednoho člověka, Ježíše Krista. Římanům 5:15

Možnost zvolit si, co je správné, pochází přímo z tohoto nepřátelství, které Bůh zasadil do našich srdcí darováním svého Syna. Jedná se o stejný dar, jenž nám poskytl darem života.²⁷ Pavel na tuto skutečnost odkazuje ve stejné kapitole knihy Římanům:

A tak tedy: jako skrze provinění jednoho člověka přišlo na všechny lidi odsouzení, tak i skrze spravedlivý čin jednoho člověka přišlo na všechny lidi ospravedlnění k životu. Římanům 5:18

Tento fakt je neuvěřitelný a může nám přinést nebeský klid a radost.

²⁶ *Vimův výkladový slovník* – Enmity (nepřátelství)

²⁷ Mluvíme-li zde o životě, máme na mysli ten světský, nikoli věčný. Bůh dal každé osobě světský život, aby si všichni mohli svobodně vybrat, zda Jeho království přijmou či odmítnou.

Výše zmíněný fakt znamená, že každý nádech (ať už věříte v Božího Syna a jeho oběť či ne) pochází přímo od Ježíše Krista. Je to Jeho život, který umožňuje vašemu srdci bít, vašim plicím dýchat a udržuje vás tak na živu. Vše zmíněné činíme nevědomky a pochází to přímo od Boha. On je srdcem pravdy, jež říká:

...aby hledali Boha, zda by se jej snad mohli dotknout a nalézt ho, a přece není od nikoho z nás daleko. Neboť v něm žijeme, pohybuje se a jsme. Skutky apoštolů 17:27,28

Bůh od nikoho z nás není daleko, protože jsme poháněni životní silou Ježíše Krista skrze Jeho ctnost, již prokázal, když za nás zemřel na kříži. Pravdou je, že i když se vy sami cítíte být Bohu vzdáleni, On se od vás nikdy nevzdaluje. Stačí si nahmatat puls a poznáte, že vás neopustil.

Navíc přidejte tento fakt, že Bůh nám vložil do srdce touhu činit správně a touhu odolávat zlu. Tedy, že máme být za co vděční. Přemýšlejte o chvílích, kdy jste byli v pokušení udělat něco špatného, lépe jste si to promysleli a neudělali jste to. Tato schopnost je darem, jímž vás Bůh obdařil – nepřátelství vůči zlému. Nezáleží na tom, zda v Boha věříte či ne, i tak je vám tento dar skrze Ježíše poskytnut. Písmo svaté nám říká, že Bůh posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé.²⁸ Přemýšlejte o tom, kolikrát již Satan zasadil zlé myšlenky do něčí hlavy, aby vám dotyčný něco provedl nebo nad vámi převzal otěže, ale to nepřátelství vůči zlému vložené Bohem do jejich srdcí jim to neumožnilo vykonat. Samozřejmě stále máme možnost tento dar odmítnout a vyjít vstříc zlému, ale pokud bychom v sobě toto nepřátelství neměli, nikdo z nás by nebyl schopen se těchto nečistých myšlenek vzdát a odolávat zlu.

Jak úžasný je Bůh, že pro nás všechno toto vykonal! Jako lidstvo jsme byli naprosto ztraceni a zanecháni Satanovým bezbožným činům. Již jsme si nemohli pomoci, byli jsme odsouzeni k zoufalství a naprosté zkáze. Ale náš milující nebeský Otec se nás odmítl vzdát. Dal nám něco, čeho si cenil nejvíce – svého Syna. Ježíš bude navěky jedním z lidského pokolení, jedním z nás. Jeho oběť bude již navěky hlavním tématem studií a rozjímání.

Při přemýšlení nad těmito fakty, jak vnímáte to všechno, co pro vás Bůh vykonal? Jeho Duch vás nyní přitahuje, abyste Jej akceptovali a uvěřili pravdě o NĚm. Chce, abyste věděli, že vás zoufale miluje a dal vám vše potřebné k návratu k němu. Tomuto druhu lásky já odolat nemohu, neboť na mě působí úžasnou silou. A co vy?

8. Srovnání dvou království

Než se dostaneme dál, myslím si, že by bylo vhodné srovnat dvě oddělená a rozdílná království, která současně na světě existují – věčné království Boží a Satanovo království, které bylo prezentováno Adamovi a Evě v zahradě Eden. Pokud se na moment zamyslíme nad tím, co definuje království, měli bychom zvážit 3 hlavní atributy:

1. **VLÁDA.** Systém, kterým je království řízeno. Například demokracie či diktátorství.
2. **MĚNA.** Hodnotový systém, díky kterému mohou občané království měnit své zboží.
3. **OBČANSTVÍ.** Základ, jenž činí osobu obyvatelem daného království.

Tato dvě království můžeme porovnat následující cestou:

	Boží království	Satanovo/světské království
Vláda	Rodina	Ten nejsilnější
Měna	Láskyplné vztahy	Majetky
Občanství	Boží dítě	Výkony a úspěchy, kterými hodnotíme sebe i ostatní

Boží vláda je založena na systému rodiny. Hlavou této rodiny je Otec. Vztahy mezi vůdcem a obyvateli jsou blízké a intimní. Na druhou stranu Satanovo království je založeno na síle. Ti, kteří jsou nejsilnější, jsou ti, kdož vládou. Dokonce i v demokratické společnosti jsou ti, kteří dokážou hlasitěji šířit své poselství těmi, kteří nakonec obdrží od voličů moc vládnout.

Boží království stojí na síle vztahů. Lásky je nebeskou měnou. Občané jsou zajištěni láskou svého Otce a nemají potřebu dokazovat svou hodnotu. Mohou si navzájem užívat své společnosti bez postranních úmyslů. Učit se poznávat Boha je ta nejvyšší radost a ambice²⁹ a také díky tomu, že Boží poznání, moudrost a charakter jsou bezmezné, toto radostné zaměstnání nikdy neskončí. Vždy bude něco, co se o Něk můžeme dozvědět. Obyvatelé Jeho království se o Něk učili přímo nebo skrze skutky, jež On vykonal. Proto je poznávání ostatních a studování přírody a vesmíru také příjemnou součástí bytí v jeho království. Protože je jasně uznáváno, že vše pochází od Boha, všechny živé bytosti mu začnou vzdávat čest a slávu.³⁰

V kontrastu s tímto obchoduje Satanovo království s majetky. Naše cena přichází s tím, čeho dosáhneme. Majetky jsou důležitým indikátorem toho, jakou hodnotu máme. Tyto majetky mohou být materiální, nehmotné či vztahové (relační). Čím větší máte dům nebo čím víc hraček vlastníte, tím větší je vaše hodnota. Čím lepší vzdělání nebo pozice v práci, tím větší mocí oplýváte. Lidi, kterými se obklopujete, jsou pro vás důležití, protože osoba může být velmi hodnotným majetkem pro váš případ. Satanovo království stojí na tom, že člověk má moc uvnitř sebe, takže pokud získáte na svou stranu dalšího člověka, budete ještě silnější. Vztahy s lidmi se stávají hračkami, díky kterým dosahujeme větších věcí. Tento fakt činí potřebu kontrolovat ostatní velmi důležitou. Existuje mnoho způsobů, jak si podmanit jiné lidi. Být milým a přátelským je jedním z těch běžnějších. Například prodejci jej využívají od počátku věků. Konáním velkých činů můžete na lidi zapůsobit a oni vás pak budou následovat, a když neuspějete, můžete využít sílu, vydírání a zastrašování, abyste si vynutili jejich poslušnost. Proto je v dnešních dnech tolik vztahů naplněno bolestí a smutkem. Často se lidé dávají dohromady, jen aby zvedli svoji vážnost a cenu.

Další kontrast můžeme vidět v občanství. V Božím království jste uznáni občanem prostě tím, že jste dítě Boží. Nehledě na okolnosti a těžkosti života se tato skutečnost nikdy nezmění.

29 Filipským 3:9,10

30 Zjevení 14:6,7; 4:1-9

Vaše občanství je zajištěno vaším vztahem k Bohu jakožto vašemu Otci. V Satanově království o vašem občanství rozhoduje činnost či nečinnost. Úspěch i lenost vám zajistí občanství na tak dlouho, dokud jste zaměřeni na výkony a konání. V tomto království se vzbudíte každé ráno a přemýšlíte o tom, čeho ten den musíte dosáhnout, abyste se cítili dobře. Pokud vám lidé ve vaší snaze překáží, jste frustrovaní a rozzlobení. Jakmile dospěje den ke konci a vy máte pocit, že jste ničeho nedosáhli, začnete se cítit prázdní, a buď upadnete do deprese, nebo se začnete snažit ještě více. Život je kruh točící se okolo lidské pýchy a bezcennosti. Když něčeho dosáhnete, stanete se pyšnými a selžete-li, stáváte se bezcennými. Život mezi úspěchem a selháním je buď naplněn žízňí po úspěchu, nebo naopak strachem, že vše, čeho jste dosáhli, bude ztraceno. Tento cyklus neskončí, dokud nezemřete nebo se nerozhodnete pro změnu království.

Emoční cyklus Satanova království

Tento cyklus je jednoduše výsledkem víry v to, že oplýváme nějakou vnitřní silou. Pokud v sobě opravdu nějakou sílu máme, pak nejsme na nikom závislí a nemáme žádnou hodnotu. Hodnotu si tedy musíme sami vytvořit a udržovat ji. Každý úspěch tuto hodnotu zvyšuje a každý neúspěch nás přibližuje nicotě.

Pamatuji si konflikt, jenž hořel v mém srdci, když jsem poprvé začal dělat kázání. Cítil jsem se požehnaným, když jsem lidem vyjevoval biblické pravdy, ale jakmile jsem se postavil do dveří, abych lidi pozdravil při odchodu, všiml jsem si, že chci, aby mi říkali, že jsem si vedl dobře, aby ocenili to, co jsem vykonal. Čím lépe jsem kázal, tím větší ocenění mé srdce vyžadovalo. Věděl jsem, že je špatné takto smýšlet, a tak jsem po určitém čase, během něhož mě lidé chválili, začal

říkat: „Děkujte Bohu, ne mně,“ ale často jsem si připadal trapně a lidé se občas cítili, jako bych je od sebe odháněl. Pochopíme-li, že všechny dobré věci pochází od Boha, jsme oceněni přímo Jím, bez ohledu na to, co činíme, poté můžeme uspět či selhat bez pocitu bezcennosti či nutnosti pochvaly od ostatních.

Emoční cyklus Božího království

Je důležité si zapamatovat, že členové Božího království nezískávají svou hodnotu ze svých úspěchů, kterých oni stále dosahují. Ve skutečnosti mohou uspět daleko více, neboť když selžou, nemusí čelit strachu z bezcennosti. Jsou stále milovanými dětmi Božími bez ohledu na to, jestli uspějí či selžou. Království Boží vám nabízí nejlepší cestu k úspěchu a naplnění svého potenciálu bez nutnosti opuštění svých vztahů a zničení vlastní hodnoty.

Stručně jsme si pověděli o povaze těchto dvou království. Ve zbytku knihy půjdeme po stopách toho, jak se tato království vyvíjela během dějin lidstva a jaké zápasy nám přináší, žijeme-li mezi nimi. Obě království nabízejí svobodu, obě slibují mnohé, ale které království vám ponechá nesmazatelný a hluboký pocit významnosti a hodnoty?

9. Srdce Babylonu

„Co jsme udělali špatně?“ naříkal srdceryvně otec, jenž se ze všech sil snažil porozumět realitě, které nyní čelil. „Byli jsme v dobré rodinné situaci a syn věděl, že jej milujeme,“ pokračoval, když byl jeho syn obviněn z obchodování s drogami, loupeže a vraždy.

Podobným srdceryvným nářkem si prošlo více rodičů, než si vůbec umíme představit. Jejich děti začaly žít život naplněný rebelií a špatností. Zdroj zmiňovaného nářku můžeme najít u našich původních rodičů a tragédie jejich prvorozeného syna Kaina. Rodiče si jistě dokážou představit radost, již Adam a Eva cítili, když poprvé drželi Kaina v náručí. Mohli si tak plně vychutnat ovoce jejich lásky. Když Eva chovala své dokonalé dítě, zvolala: „S Hospodinem jsem nabyla muže!“ Eva věřila, že Kain je tím zaslíbeným semenem zmíněným v knize Genesis 3:15, které přinese uzdravení a požehnání všem národům. Och, jen kdyby to byla pravda, hrou ironie přináší Kainův odkaz zoufalství, ničení a smrt milionů. Kain se stal hlavou kasty ctitelů, jež si přizpůsobila duchovní zkušenost svým vlastním podmínkám. Tato skupina lidí tvoří větší část světové populace a Bible ji později pojmenovala „Babylon.“ V této kapitole půjdeme po stopách manipulativního ducha stojícího za touto skupinou lidí a toho, jak ovlivnila mě i vás.

„Tatínku, proč musíme zabít toho nebohého, nevinného beránka?“ Zabití beránka mělo před lidstvem udržovat cenu, kterou Bůh musel zaplatit za jejich spásu a zázrak Jeho lásky, tím, že takový dar poskytl. Jednalo se o rituál, který poukazoval jak na naději, tak i na hanbu.

31 Doslovné čtení Genesis 4:1

Byl utěšující připomínkou úžasné Boží lásky, ale zároveň i bolestivě poukazoval na lidskou nevďěčnost a sobeckost. Účast na tomto činu bude vždy vyvolávat smíšené pocity. Pohled do tváře toho nevinného beránka, jenž se zmítá tichou agónií, rychle pocit spásy potlačí. Všem těm, kteří pohlédnou do tváře skutečného Beránka Božího, se bude trvale v nitru mísit naděje s duševní agónií, která se dostaví s pochopením skutečné ceny spásy. Pokud by k tomuto pochopení nedošlo, lidská duše by buď upadla do zoufalství, nebo by se odvrátila od tohoto hrůzného výjevu, což by znamenalo přehodnocení lidského původu, protože by vyvstaly pochyby, zda k němu vůbec došlo. Začneme-li pochybovat o Boží lásce projevené skrze dar smrti Jeho Syna, kříž se změní ze symbolu světla na symbol temnoty, ze symbolu naděje na symbol hanby.

Po mnoha letech pozorování svých rodičů při vraždění beránka a jejich slz a smutku v kombinaci s nadějí a důvěrou v příchod Semene, se Kain rozhodl, že nadále nemůže snášet pocit hanby a potřebu pokory. Tím, že se Kain zaměřil na lidské selhání, které bylo vyjádřeno zabitím beránka, tím se rozhodl nevnímat obrovskou Boží lásku symbolizovanou skrze darování Jeho Syna. V Kainovi beránek rozdmýchal pouze jeho nejistotu, tedy část dědictví, jež obdržel od svého otce a ten to obdržel od Satana. Kainovi beránek říkal pouze, že byl pro Boha neakceptovatelným, a že jeho chování nebylo Bohem schváleno. Satan očividně podnítil Kaina, aby učinil odvážný krok a odstranil zabití beránka ze své bohoslužby. Bible nám říká, že Kain přinesl z plodů země obětní dar Hospodinu.³² Je nám také zjeveno, že Kain byl zemědělec, který jako část své práce produkoval jídlo. Kainův obětní dar byl symbolem jeho snahy vysloužit si Boží respekt manuální prací. Změnil způsob svého uctívání z pokorné víry na projevy pýchy, z intimního, vírou naplněného vztahu na smluvní usmíření. Takováto víra ignoruje fakt, že nejsme hodni žádného vyjednávání s Bohem; nevlastníme život, proto nemůžeme spočinout a povstat vedle Boha za našich vlastních podmínek. Na to žel Kain zapomněl. Satan mu přislíbil svobodu tím, že jej odtrhnul od studu z beránka, ale odstraněním beránka se Kainovo náboženství změnilo ze vztahu víry s pravým Bohem na řadu rituálů založených na výkonu, vůči jakémusi bohu z vlastního výmyslu. Tímto jednáním se Kain chopil jedu ze stromu baterií, přivázán k bungee lanu tohoto stromu učinil skok, a i když měl zpočátku pocit osvěžující svobody, bylo jenom otázkou času, kdy lano dosáhne svých limitů a jed začne účinkovat.

32 Genesis 4:3

V kapitole 5 jsme si prošli některé z emočních jizev, jež přišly po rozpadu rodinných vztahů. Zde je jejich přehled:

- Neustálé vyžadování pochvaly
- Příliš přísné posuzování sama sebe
- Přehánění v situacích, jež jsou mimo kontrolu zastižených rozpadem rodiny – např. jsou často velmi majetničtí
- Problémy s navazováním vztahů³³

Když se Kain odklonil od Božího plánu na svou záchranu, stal se Bohu vzdáleným; jeho rodinné vztahy s ním se kompletně zhroutily. Tato vzdálenost mezi nimi rozdmýchala plameny jeho nejistoty; Duch Boží již déle nedokázal tšit jeho obavy ani rozeznávat Satanovy lži. Začala narůstat prázdnota a pocit hanby byl znásoben. Stejně jako Satan se i Kain zoufale snažil tento zničený vztah s Bohem něčím nahradit. Bez ohledu na to, jak moc se snažil, nebylo možné rozptýlit hluboký pocit prázdnoty jinak, než emočním návratem k Hospodinu, Jeho království a Jeho plánu.

Kainovy nestálé emoce měly již brzy vybuchnout. Stalo se to v době obětí, když Kain a jeho bratr Ábel přišli uctít Boha. Bůh přijal Ábelovu oběť beránka tím, že plameny ohně oběť strávily, ale Kainovu oběť zanechal nedotčenou. To byla pro Kaina poslední kapka, propukl vztekem. Hřích je extrémně nelogický. Kain nenásleduje instrukcí a poté je velice překvapen, když jemu to nefunguje.

Představte si, že přijdete do obchodu a nakoupíte si všechny ingredience potřebné k pečení chleba. Zeptáte se obsluhy, jak se to dělá a ta vám předá recept. Vše jde dobře, dokud neucítíte pach droždí a rozhodnete se, že chleba bude lepší bez něj. Dáte jej tedy do trouby a o chvíli později nedostanete nic víc, než ubohý a plochý bochník chleba. A teď, dávalo by smysl rozlítit se vztekem a hnát se do obchodu a tam seřvat obsluhu za to, že nyní vypadáte jako špatný kuchař? To těžko! Přesto se přesně tak zachoval Kain k Bohu.

Kain se stále více přibližoval k bodu, z něž není návratu. Přijetím Satanova království, kde se jeho hodnota měří snahou a výkony, se jeho schopnosti, které jej měly vést a korigovat, rapidně zhoršily. Kain věděl, že vykonal špatnou věc, ale lidská mysl umí sama sebe jednoduše oklamat a místo toho, aby projevil pokoru Bohu, se Kain stal zlostným. Milostivý Bůh se mu snažil pomoci a nasměrovat jej správným směrem, zpět k příslibu Jeho Syna, ale Kain Jeho varováním nenaslouchal. Jeho pocit vzdoru v něm

33 Conway, str. 31

rostl a království temnoty téměř dokonalo svůj nejuspěšnější experiment s lidskou rasou.

Nyní Kainovu srdci dominovaly emoční síly, jež Satan vypustil v nebi. Toužil po Božím uznání, ale za svých vlastních podmínek. Pocit bezcennosti rostl až do chvíle, kdy byl připraven explodovat. Byl uvězněn v nezáviděníhodné situaci, kdy se zoufale snažil dosáhnout uznání od vyšší moci, ale zároveň ignoroval, že za vše, co má, vděčí Bohu a měl by být pokorně vděčný za projevení Jeho lásky skrze beránka. Stále bojoval s tím, že byl „veřejně ponížen“ před zrakem Ábela a pustil se s ním do hádky. Ábel vznesl námitku na Kaina kvůli jeho metodám uctívání a pobídnul jej k návratu k Božímu plánu. To bylo vše, co Kain potřeboval. Uvnitř něj něco přeskočilo. Jeho pocit bezcennosti jej dohnal do situace, kdy už mu na ničem nezáleželo, a když tento moment nastal, Satanovi bylo umožněno plně převzít kontrolu. Naplnil tedy Kaina intenzivní záští ke svému bratru, rodinné vztahy byly zapomenuty a Satanovo království se nyní mohlo naplno projevit. Celé nebe přihlíželo hrůznému výjevu první vraždy – prvního zničení dokonalého posvátného vztahu. Toto nastane, jsou-li Boží zákony zneuctěny! Nebe nařkalo a dokonce i Satan a jeho andělé museli prožít chvíli umrtvení v momentě, kdy nehybné Ábelovo tělo zbarvilo zem do ruda jeho krví.

Satan ze sebe setřásl hrůzu této události, a aby si pojistil jeho poslušnost, vtisknul do Kaina pocit viny tak hluboko, že ten už nikdy neuvěřil, že by mu Bůh dokázal odpustit. Zde vidíme Satanovo šílenství: slibuje nám svobodu a radost, když budeme následovat jeho cestu rebelie, a když z ní ustoupíme, je to právě jeho hlas, jenž po Bohu hlasitě vyžaduje naše zničení. Ten samý hlas nám také šeptá do duše, že jsme příliš zlí a špatní na to, abychom byli Bohem znovu akceptováni. Právě jeho hlas zesiluje náš pocit viny až do bodu, kdy si raději přejeme zemřít.

Nyní, když Kain naprosto překročil hranici, již neměl obrany pro svou duši a Satan jej přinutil lkát: „Můj hřích je větší, než může být odpuštěno.“³⁴ Toto jsou ta nejsmutnější slova, jaká si dokážeme představit. Bůh přišel ke Kainovi, ne proto, aby jej zničil, ale aby jej získal zpět. Zeptal se Kaina, kde jeho bratr je, ne proto, aby jej obviňoval, ale proto, aby mu dal šanci k pokání a navrátil se k Němu. Žel Kain vyslovil tato strastiplná slova: „Moje nepravost je větší, než může být odpuštěno.“ Raději než slovu Božímu uvěřil Satanovým lžím. Nyní sklídí, co zasadil.

34 Genesis 4:13 – přenesený výklad

V 11. verši 4. kapitoly vysloví Bůh kletbu. V pozdější části této kletby Bůh říká Kainovi, že bude uprchlíkem a tulákem. Tato slova mluví o člověku, jenž se třese a potácí; dávají nám poznat, že jde o člověka bez budoucnosti a naděje. Kletba však nebyla Bohem vykonána mávnutím nějaké kouzelné hůlky, ale byla obsažená v zamítnutí Božího rodinného království, v odmítnutí intimity vztahů. Jeho duše byla zmučena, protože byl k intimitě stvořen, ale jeho srdce si vybralo jinou cestu. Hořela v něm neutuchající láska, ale vždy odháněl ty, jež mu byli blízcí, toužil po blízkosti, přesto nebyl nikdy schopen pustit lidi do komnaty svého srdce, kde se nacházela veškerá bezcennost, chtěl mít přátele, ale vždy byl obezřetným vůči každému, kdo se odvážil pochybovat o jeho vynikajícím výkonu. Jak již bylo zmíněno: „Hříšní nikdy nedojdou pokoje.“

Bible nám říká, že Kain od Hospodina odešel.³⁵ Žil nyní bez vědomí, že Bůh byl blízko něho. Věřil, že jej jeho hřích od Boha nenávratně oddělil, ale byl to on sám, kdo jej od Boha odloučil. Nyní toužil po ocenění a hodnotě více, než kdy jindy a začal tedy budovat město. Shromažďoval kolem sebe lidi a stal se jejich vůdcem. Stavěl impozantní budovy a snažil se dosáhnout hodnoty svými činy. Obklopil se dílem vlastních rukou a ze všech sil se snažil blokovat ze svědomí – co jen to šlo – důkaz Božího díla. Zaměstnával se natolik, že již neměl čas ani ptát se sama sebe, co se děje s jeho duší.

Kain se tak stal prostředníkem Satanova království na Zemi. Skrze něj se rozvinulo lidské pokolení, které vykazovalo všechny známky nejistoty a bezcennosti. Všichni byli hledači moci a pozic, rozvinuli si manipulativního ducha, jenž byl žárlivým ke každému rivalovi a neustále se hnal za identitou, jen ne tou od Boha, který stvořil nebe a zemi. Dokud Satan mohl držet lidské bytosti v hledání hodnoty uvnitř nich samých, místo jejího nalezení v náručí úžasného vztahového a milujícího Boha, mohl jej ovládat – a tak také činil. Napříč celou historií držel Satan jistou skupinu lidí pod svou nadvládou, svazoval jejich bezcenné a nejisté duše k té své duši a toužil po ovládnutí světa.

Prostudovali jsme si srdce Babylonu, srdce zmučené hledáním identity a ceny prostřednictvím vlastních skutků. Zmučené hledáním uznání za své výkony a pokoušením manipulovat okolnostmi ve svůj prospěch tak, aby nemohlo být ohroženo. V další kapitole se budeme věnovat tomuto srdci – jeho rozvoji a „vykrmení“ napříč lidskými dějinami.

35 Genesis 4:16

Sekce 2. Jeden osud

– Identita navrácena

10. Rozlomení okovů stromu baterií

Dlouhá odmlka dělí dobu, kdy se ti dva naposledy objali. Intenzita emocí se prodrala hluboko od jejich nitra, ale oba věděli, že ten čas přijde. Skrze celou věčnost spolu měli vždy Otec a Syn blízký vztah a brzy měl být tento vztah zničen. Syn Boží měl nyní poslání, při němž měl Bohu navrátit Jeho lidské syny a dcery. Jak Syn, tak Otec rozuměli rizikům a ceně, jež toto poslání zahrnovalo, ale byli vedeni láskou.

Na krátký okamžik pohlédli Otec a Syn do budoucnosti a užřeli, k čemu toto poslání povede. Opopvržení, odmítnutí, zášť, plivání, kopance, bičování, hřebíky, to vše je však ničím v porovnání s jedním strašlivým momentem v době, kdy nebe a zem utichly a přihlížely rozdělení Otce od Syna. Syn viděl milénia viny, utrpení, rebelie a bezcennosti, jak se valí přímo na Něj a všiml si také sám sebe, jak se třepotá jako list, když se Otec otočil a zanechal Jej hrůzám ONÉ smrti.³⁶

Smyčka se utahuje – jak Jej mohl Otec zanechat takovému osudu? Uvnitř oba zápolili s možností selhání a upadnutí do moci hříchu. Syn Boží na sebe vzal lidskou povahu a tím poskytl příležitost – převzít nad sebou moc svému odvěkému rivalu Satanovi. Neexistovala žádná záruka úspěchu. Jak spolu mohli připravit takový šílený plán, takové riziko? Jak vůbec mohli provést tak absurdní plán? Přesto je i nadále vedla láska.

36 Židům 2:9

Tato dlouhá odluka, jež se zdála být věčností, konečně dospěla svému konci. Oba byli odhodláni uvést plán do chodu. Syn vstoupil na okraj nebe, naposledy pohlédl do tváře svého Otce a poté už byl pryč.

V 6. kapitole jsme se podívali na dlouhý a útrpný seznam činností, s nimiž se Bůh musel vypořádat, pokud chtěl zachránit své syny a dcery na zemi. V 9. kapitole jsme viděli vývoj Satanova království v srdci člověka a také to, jak nás Satan ovládá skrze náš pocit bezcennosti. Pokud Ježíš chtěl prolomit tuto sílu, musel pocit bezcennosti odstranit. Musel obnovit náš smysl pro identitu Božích dětí a překonat falešnou identitu získanou skrze strom baterií.

Satanovo srdce muselo být zasaženo hlubokým pocitem zlé předtuchy, když viděl anděly zpívat pastýřům ódy radosti o tom, že přišel Mesiáš. Zářící hvězda, jež vedla moudré muže do skromných stájí, mu na jistotě také nepřidala. Umíte si asi představit, že když se upřeně podíval na toto svaté nemluvnátko, bylo mu jasné, že se musí připravit na bitvu. Nebyl s to prolomit mírumilovný klid, jenž okolo tohoto dítko panoval, i když to u každého jiného dítěte vždy dokázal. To pro něj bylo velkou záhadou. To dítě bylo z masa a krve, ale hluboký klid, který okolo něj panoval, nebyl Satan schopen narušit. Věděl, že má problém.

Tento nepokojný duch spočíval v Herodově srdci a nám je dáno jakési okno do vřavy, jež čeří svět temných duchů. Hluboký pocit nejistoty, který se Heroda zmocnil, z něj učinil jednoduché sousto pro Satanovu taktiku „šoku a hrůzy“, kterou využíval proti království nebeskému. Chtěl se Krista zbavit dříve, než skutečný souboj začne. Avšak mírumilovný klid, jenž panoval v okolí novorozeného Krále, nebylo možné narušit, a Boží prozřetelnost poskytla cestu k útěku pro Něj tak, aby Mu bylo umožněno utkat se s pánem temnot a v lidské podobě zničit jeho okovy nejistoty, které zotročili lidskou rasu k životu v otroctví.

Život Ježíše může být shrnut slovy v knize Jana 8:29 (CSP). „A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se Jemu líbí.“ Nezáleželo na tom, co Satan konal, on nemohl zničit ten pocit důstojnosti a důvěry. Kristus Ipěl na svém Synovství s urputností, jež děsila dokonce i samotného pána temnot. Satan musel být rozružen svou marnou snahou o přivedení Krista k hříchu. Konečně, někdo, kdo dokázal Satanovi odolávat. Po 4 tisících letech, kdy sklízel úspěch u každé osoby, narazil Satan do kamenné zdi lidské duše, která byla spokojena se svým Božím Synovstvím. Synovství bylo klíčem k vítězství. Bylo také nejlepším opevněním proti záplavě bezcennosti, jež topila lidskou rasu, a proto musí být Synovství ohniskem sporu těchto dvou odvěkých rivalů.

Město Nazaret je naplněno vzrušením. Zprávy o Janu Křtiteli se šíří velice rychle. Přišel předchůdce Mesiáše, a jak se poselství o tom dostává do dílny pokorného tesaře, Ježíš věděl, že přišel čas bitvy. Pokládá své dláto a pilu, objímá svou matku a vyrazí směrem k Jordánu.

Ježíš je plně přesvědčen o svém Synovství, ale přicházející bitva na poušti jej podrobí testu, kterým ještě žádný člověk před ním neprošel. Brány se otevřou a vypustí všechnu lidskou bídu přímo na něj jako vodu z protržené hráze. Ježíš bude muset čelit plné síle lidské bezcennosti a zůstat vytrvalým a jistým ve svém Synovství. Dokáže-li pevně stát, jako první člověk vůbec prolomí okovy stromu baterií. Příběhy jeho vítězství se stanou dědictvím těch, jež mu věřili.

Bitva na poušti byla základem díla kříže. Jaký smysl by měla nabídka odpuštění, pokud by lidé nedokázali prolomit okovy nicotnosti? Jaké je nejsilnější vyjádření lásky, když žádný muž, žena ani dítě nemají sílu tento dar přijmout – ŽÁDNÉ! Bezcennost a nicota stromu baterií musí být nejdříve přemožena a příběhy o vítězství uloženy do rukou lidstva a až poté budou moci lidé plně využít nepřekonatelného daru kříže.

Otec věděl, co přichází a posílil ruku svého Syna pro nadcházející bitvu, ne přímo silou, ani armádou se zbraněmi. Nic z toho by proti tomuto nepříteli nebylo platné. Bůh nabídl svou nejsilnější zbraň – sílu, která pocházela přímo z jejich vztahu jednoho k druhému. Jakmile vystoupil Ježíš z vody a holubice sestoupila, nebesa se otevřela a Ježíš zřetelně uslyšel hlas svého Otce: „**Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.**“ Tato slova jsou nejostřejším mečem, který mohl Otec svému Synovi pro bitvu poskytnout. V bezpečí SLOV svého Otce, bude čelit vychytralému nepříteli a prolomí okovy našim jménem, což my bychom nikdy nedokázali.

Významnost tohoto prohlášení sahá dál, než si většina z nás umí vůbec představit. Skutečnost, že Bůh přijímá člena lidské rasy, nabízí neuvěřitelnou naději všem ostatním. Skrze Ježíše pronikl Bůh k jednomu z nás a oznámil nám, že jsme Jeho milovanými dětmi. Chceme-li někdy přijmout dar kříže, musíme nejdříve slyšet ta dokonalá slova: „Jsi mé dítě, Milované, v němž jsem našel zalíbení.“ Není možné tento dar přijmout od nepřítele bez toho, abychom se zamysleli, jestli nejde o hloupou past nebo neobsahuje postranní úmysly, ale dar od milujícího člena rodiny můžeme přijmout takový, jaký je – dar, čistý a prostý. Není možné dostat se ke kříži jinak, než přechodem přes most pevné víry v Synovství a Dcerství k Bohu. Jiná cesta vede pouze k zákonictví či libovůli hříchu.

Tato slova z nebes musela Satana rozzuřit. Připomínala totiž něco, čím kdysi byl a již není – synem! Připomínala jeho nicotu a marnost. Přesto pýcha neumírá snadno a tak se Satan na poušti připravuje k vypuštění palby pokušení na Ježíše.

Bible o této události říká: „V té pustině byl čtyřicet dní pokoušen Satanem. Byl tam s dravou zvěří a andělé mu sloužili.“³⁷ Myslím si, že většina lidí by nevydržela ani deset minut konstantního pokušení – natož pak 40 dnů! Satan měl 4 tisíce let na to, aby svou techniku pokoušení zdokonaloval, a můžete si být jisti, že Ježíš zakusil každou pekelnou zbraň. Kdo si dokáže vůbec představit hloubku tohoto konfliktu? Celý vesmír zadržoval dech ve chvíli, kdy Satan sesílal na Božího Syna úder za úderem. Co se týče nás, my tvrdě spali, zapomněli jsme na hrdinské činy, jež vykonal pro naši záchranu. Kdyby Ježíš selhal, všichni bychom byli rozdraceni okovy nicoty. Ježíš byl naše jediná naděje k pokoření temnoty.

Víte, u tohoto bodu se musím zastavit a prostě o Ježíši přemýšlet. Myslím tím, co vlastně můžu říct? Mé srdce poskočí vděčnou radostí nad odhodláním a neutuchající snahou mocného Prince, který nám pomohl v naší katastrofální situaci. Zachoval se jako otec či matka, kteří proběhnou hořícím domem pro záchranu svého dítěte. Byl Satanem mentálně mučen až k bezvědomí, přesto se nevzdával. Tento muž uvnitř mě vyvolal něco, co mě nutí křičet: „Musím být něčeho hoděn.“ Neprošel by si přece tím vším, kdyby se o nás doopravdy nestaral! Říkám vám, tato láska mě naplňuje způsobem, který je pro mne neodolatelným. Odolávám mu, ale díky Bohu, je více odhodlaným, než já!

Když byl Ježíš nejzranitelnější, unavený, hladový a osamělý, všechny ty stavy, jež by lidstvo donutily se vzdát, Satan přešel k jádru problému.“ Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“³⁸ Co ještě mohlo být zkoušeno kromě Synovství? Ježíšovi nebylo řečeno, jak dlouho bude v poušti. Záznamy nehovoří o tom, že věděl, že za 40 dnů bude všemu konec. Ježíš byl stále tam a žádní havrani Jej nepřišli nakrmit, žádná mana na Něj z nebe nedopadla. Možná se ohledně hlasu z nebes pletl? „Tvůj Otec by nechtěl, abys zůstal v tomto stavu. Udělej s tím něco,“ šeptal Satan.

³⁷ Marek 1:13

³⁸ Matouš 4:3 CSP

Satan využíval chuť jako médium ve snaze zlomit Ježíšovu víru ve slova Jeho Otce. O čtyřicet dní dříve Bůh řekl: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.“ Pokud by Ježíš proměnil kameny ve chléb, naprosto by zpochybnil slovo Boží a tato pochybnost by udělala zmatek v Jeho identitě. Nad to vše je Ježíš Požadavek proměny kamenů v chléb, jimž by Ježíš prokázal kým je, byl otevřením dveří do Satanova království – identita definovaná výkony a úspěchy.

Kolik z nás nepadlo do této pasti prokázání své hodnoty skrze to, čeho jsme schopní? Jsme poháněni ukázat, že máme to, co umožní dosažení vrcholu, ignorujeme spánek a odpočinek, hodně z nás využívá čas pro modlitby a studování Bible k dlouhému vysedávání v kanceláři, což vede k vynechání životně důležitého času s rodinou – to vše jen kvůli povýšení či bonusu. Proč na sebe tak tlačíme? Myslím si, že většina z nás by na tuto otázku odpověděla: „Jsi-li opravdu synem či dcerou Boží, vykonej nějaký úžasný čin, abys to dokázal.“

Znáte ten pocit, když se ráno vzbudíte a chcete věnovat nějaký čas rozjímání a být jen s Bohem, ale ve vaší hlavě se najednou začnou hromadit myšlenky na to, co musíte ten den vykonat až do doby, kdy už to nedokážete vydržet a musíte se spokojit s pětiminutovou modlitbou a vyrazíte vstříc dalšímu dni? Stává se vám to? Proč? Dospějete-li na konec dne a zjistíte, že jste nevykonali příliš, jste stále spokojení a šťastní nebo se cítíte zklamaní a v depresi? Přemýšlíte o „ztraceném čase“, zatímco znechuceně ležíte na posteli, namísto abyste si odškrtavali seznam toho, co jste měli udělat? Všechny tyto skutečnosti odkazují na fakt, že všichni bez výjimky jsme neodolali Satanovu pokušení prokázat svou identitu a cenu tím, co vykonáváme.

Vzhledem k tomuto faktu, že si hluboko uvnitř sebe nosíme faktor nejistoty, který nám byl předán od Adama a Evy, jste jednoduchým cílem pro vytvoření spirituálních a mentálních fíkových listů, jež nás mají skrýt před námi samotnými. Nejistá osoba vždy odpoví na výzvu k prokázání své identity, zatímco vyrovnaná osoba se nebude obtěžovat. Připomíná mi to časy, kdy jsem se procházel se svým přítelem, jenž měl rotvajlera. Šli jsme podél pozemku souseda, který tam měl mnohem menšího psa. Tenhle pejsek štěkal, ňafal a pobíhal dokola, aby přitáhl pozornost rotvajlera. Rotvajler ani nepootočil hlavou, aby se podíval na menšího psa. Cítil jsem, jako by menší pes říkal: „Pojďte, pane rotvajlere, rozdáme si to a ukážu svému pánovi, že dokážu porazit tak velkého psa, jako jste vy,“ ale rotvajler byl sám se sebou spokojen a této výzvy si ani nevšiml. Co by tohle přidalo jeho hodnotě?

Přesně kvůli tomuto důvodu vstoupil Ježíš do pustinu pokušení. Lidská rodina potřebovala osobu, která by demonstrovala, že On věřil tomu, že byl Boží dítě prostě proto, že to Bůh řekl, raději, než aby to prokazoval tím, co vykoná. Svět potřeboval Davida, jenž by vyzval zdánlivě nepřemožitelného Goliáše bezcennosti, která nás svazuje s našimi hříchy a činí z nás otroky ďábla. Jistě, příběh Kristova pokušení na poušti má mnoho společného s příběhem o Davidu a Goliáši:

1. Satan, jakožto duchovní bytost, měl nad Ježíšem mnoho výhod, protože ten byl zatížen lidskou přirozeností.
1. Samuelova 17:33
2. Ježíš představoval celou lidskou rasu a Kristovo vítězství znamenalo svobodu pro nás všechny, kdežto Satan reprezentoval všechny síly zla a jeho vítězství by znamenalo, že bychom navždy zůstali otroky sil temnot.
1. Samuelova 17:9
3. Ježíš po 40 dní čelil v pustině posměškům a pokušením Satana, stejně, jako se Goliáš posmíval 40 dní Izraeli.
1. Samuelova 17:16
4. Satan přišel sám za sebe, kdežto Ježíš přišel ve jménu Božím zničit toho, jenž pohrdal armádou živého Boha.
1. Samuelova 17:45
5. Zbraně, kterými Ježíš bojoval, se zdály být oproti světským standardům ubohé – On věřil v Boží slova a využil je s maximálně přesností k zásahu Satanovy mysli.

Tyto spjitosti jsou dech beroucí a nemohu si pomoci, ale cítím se jako voják-izraelita, jenž stojí na kopci a poslouchá, jak Goliáš uráží jeho Boha, jeho náboženství a jej samotného. „Kde je tvůj Bůh? Proč se mnou nebojuješ, jsi-li opravdu tak silný? Jsi snad slabý a bezcenný, jsi hanbou svého Boha?“ Poslouchat takovéto urážky po 40 dní by bylo skutečně depresivní. Jen se podívejte na jeho výšku! Jeho zbroj se blyští na světle, zatímco jeho monstrózní hlas chrlí urážky napříč údolím. Situace se zdá beznadějná a nastupuje pocit rezignace vůči zotročení. Je to v dnešních dnech jinak?

Satan se nám posmívá za naše neschopnosti a slabosti. Jeho pokušení se zdají být tak silná a nepřekonatelná, vracíme se k nim znovu a znovu a také nastupuje ten pocit odevzdanosti k zotročení. Existují dokonce tací, kteří kážou, že z okovů se nelze dostat a že hřích z nás vydoluje vždy něco lepšího. Pryč s těmito myšlenkami!

Syn Davidův je v našem táboře a osvobodil nás z ďáblových řetězů. Jeho vítězství na poušti pokušení je vítězstvím celého lidského pokolení. Můžete si vybrat, myslet si, že stále musíte čelit svému Goliáši anebo v úctě můžete přihlížet tomu, jak na svahu Ježíš odsekává hlavu vašeho pokušení.

Věříte-li, že *jste svého vítězství již skrze Ježíše dosáhli*, místo toho, abyste doufali, že vás teprve vysvobodí, objevili jste skutečnou podstatu víry.

Jsem neskonale rád, že mne Syn Davidův osvobodil z moci bezcennosti. Odstranil z mého srdce vzpurnost a pýchu. Postavil mne na pevnou zem, kde rozeznávám svou identitu Božího dítěte. On osobně za mně čelil pochybnostem a přemohl je vírou ve Slovo našeho Otce. Zpívejte a jásejte se mnou synové a dcery Boží. Ježíš zničil okovy stromu baterií a v tomto Milovaném (Ježíši) nás učinil, abychom byli přijati.

11. Otevření nebeských bran

Střípky světla proletěly tmou, aby ohlásily, že přišel úsvit. Signalizovaly také čas, kdy měl být úkol vykonán. Puls se zrychluje a dech zkracuje, zatímco probíhá příprava na cestu. Jak vyráží vstříc úsvitu, je Abrahamova mysl naplněna vzpomínkami. Vzpomíná, jak držel Izáka poprvé a zaplavuje jej intenzivní pocit radosti, jenž se projevil po velmi dlouhé době. Vzpomínky na malého Izáka, který skáče do tátovy postele a přitulí se, aby mohl pozorně naslouchat příběhům o Adamovi a Evě, Noemovi a mnoha jiných, nyní spočívají na Abrahamových bedrech jako obrovská tíha, když myslí na úkol, který leží před ním:

Nuže, vezmi svého syna, svého jediného, jehož miluješ, Izáka a jdi do země Mórija. Tam ho obětuj jako zápalnou oběť na jedné z hor, o níž ti povím. Genesis 22:2

Bůh promluvil a Abraham se snažil shromáždit všechny síly, aby dokázal jeho příkaz vykonat. Hospodin mu neposkytl žádné vysvětlení, žádný důvod, jenom rozkaz. Po celá léta, kdy Abraham kráčel s Bohem, se naučil neodporovat Jeho příkazům. Musel věřit, že Bůh ví, co činí a poskytuje jedinou bezpečnou cestu. Ale tato cesta byla náročná, nepředstavitelně náročná!

Umí si někdo z vás vůbec představit boj, jenž zuřil uvnitř Abrahamovy hlavy? Strašně rád by se stal obětí namísto svého syna. Nebylo nic, co by nevykonal, aby svého syna ušetřil takového osudu. Abraham se zhluboka nadechl ve snaze zakrýt svou bolest, kterou pro Izáka cítil. Musí to být jen noční můra, jež brzy pomine. Realita udeřila znovu, když se Izák dotázal:

„Otče, zde je oheň a dříví, ale kde je beránek k zápalné oběti?“ Šíp se zabodl do Abrahamova srdce. Co má jenom odpovědět? Rychlá modlitba směřuje k Bohu o moudrost a poté odpovídá: „Bůh si opatří beránka k zápalné oběti, můj synu.“

Na vrcholu hory Abraham s bolestí odhalil Izákovi osud, který jej čekal. Izák byl mladý muž a snadno mohl otce přemoci a utéct od něj, ale Izák se rovněž naučil poslušnosti a potlačil své vlastní touhy ve víře v otcovu moudrost. Celá nebesa se dívala, jak Abraham připravuje svého syna, svého dokonalého syna na jeho poslední chvíle. Lidský rozum by nyní vypustil baterii argumentů proti víře, ale Abraham stál jako pevný cedr v cyklonu, ohýbal se, ale nevzepřel se požadavku, jenž byl na něj učiněn.

Všechno je připraveno a Abraham pohlédl na svého syna. Bolest zalila jeho srdce a jeho síly začaly ochabovat, ale držel se, co to jenom šlo. S modlitbou na rtech přesvědčil svou mysl, aby sáhla po noži, jenž ukončí život jeho nejdokonalějšího syna.

V ten moment uslyšel hlas: „Abrahame! Nevztahuj ruku na chlapce a nic mu nedělej, protože teď jsem poznal, že jsi bohobojný, a že jsi mi neodepřel svého syna, svého jediného.“

Jak přemítám o tomto příběhu, nemohu si pomoci a zkouším si sám sebe představit v Abrahamových botách a svého syna v Izákových. Snažil jsem se pochopit nápor, který cítil, ale tato myšlenka byla najednou potlačena. Něco uvnitř mě dosáhlo vrcholu a kompletně ten výjev zatratilo. Emočně má mysl nedokázala unést takovou myšlenku.

Abychom porozuměli hrůze a oběti Ježíše na kříži, musíme vzít v potaz hluboký vztah mezi Otcem a Synem. Mezi nimi je utvořena samotná esence Jejich království, podstata Jejich přístupu k životu je odhalena v lásce, kterou chovají jeden k druhému. Nezvážíme-li v příběhu kříže tuto proměnnou, přišli bychom o pointu.

Nebot' tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Jan 3:16

Rozdělení dokonalého vztahu je to nejhorší, co může člověk zažít. Pomyšlení na oddělení od těch, jež milujeme, je strach, který klíčí hluboko uvnitř každé lidské duše. Zjistil jsem, že když jsem od své rodiny odloučen, byť jen na týden kvůli kázání, mé srdce si přeje vrátit se domů k mým milovaným. Na světě není nic, co bych vyhandloval za vztah s mou rodinou.

Už jenom myšlenka na obchodování s tímto vztahem je nechutná a přesto, když nahlédneme do Božího srdce, jak je odhaleno v Bibli, zjistíme, že náš Otec a Jeho Syn, byli ochotni přetrhnout svůj vztah jen proto, abychom vy a já mohli projít nebeskými branami a znovu se shledat s naším Stvořitelem.

Někdo by mohl říct: „Ano, ale Ježíš věděl, že znovu povstane a shledá se se svým Otcem, takže to nebylo tak hrozné.“ Máte-li tyto myšlenky, předpokládám, že jste se Ježíše zeptali, jak se cítil, když křičel: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“ Když vina vzpurného světa dopadla na jeho ramena a láska jeho Otce byla zahalena záští k našim hříchům, Ježíš začal hledat v temnotě tu milující tvář, jež mu byla radostí po celou věčnost, ale vše, co našel, bylo odloučení a vztek. Naděje byla pryč, očekávala jej pouze smrt. Cítil, že bude navždy odloučen od Otce, jehož miloval a vykřikl: „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil.“ Jen se nad tím chvíli zamyslete; je to úžasné, prostě úžasné.

Všechno toto si žádá otázku: „Jak vážně myslel Bůh prolomení bariér mezi ním a námi?“ Zkuste si představit Boha v příběhu o Abrahamovi a Izákovi a uvidíte, že za Ježíše nemohl nikdo vstoupit do jámy lvové, nikdo nemohl Otce ušetřit srdcervoucím úkolu oběti, nikdo nemohl zastavit pohyb božské ruky s nožem. V zemětřesení a temnotě toho osudného dne, kdy byla nejúžasnější láska ve vesmíru rozdělena kvůli našim hříchům, jsem uslyšel pláč Otce: „Synu, Synu, jak se tě mám vzdát? Jak tě můžu nechat jít?“ Tohle je peklo. Jak Otec, tak i Syn, zažili peklo v rozdělení jejich vztahu kvůli nám. Co jiného může být peklem než opak toho, na čem stojí království Boží – na láskyplném, intimním vztahu?

Takže, co to pro nás znamená? Znamená to, že Syn Boží okusil hrůzu odloučení od Božské lásky našim jménem, takže my ji zažít nemusíme. „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvůj osten?“³⁹ Nyní nás již nic nemůže oddělit od Boží lásky díky tomu, co pro nás Ježíš a Jeho Otec vykonali.

Nebeské brány se pro nás otevřely. Nemusíme již nikdy zažít odloučení od našeho Otce, neboť Syn Boží okusil peklo, tím, že snášel oddělení od Otce. Nikdy nebudeme odloučeni od Boží lásky, ani nepoznáme pláč a skřípění zubů jako ti, jež odmítnou, co Ježíš vykonal.

39 1. Korintským 15:55

Výzva, která pro nás nyní zůstává, je učinit cestu v našich myslích ze stavu, v němž se cítíme bezcennými, vzdornými a odhodlanými (identitu tvoříme tím, co činíme), zpět ke zdroji našich životů, kde nás čeká láska, a my víme, že jsme Jeho milovaná dítěta. I když pro nás Ježíš otevřel brány nebes, musíme učinit cestu z království stromu baterií do království Božího, z identity definované úspěchem do identity definované synovstvím a dcerstvím. Jinými slovy, musíme podniknout cestu od spásy skrze skutky ke spáse skrze víru. Zbytek této knihy se bude věnovat výzvám a výsadám této cesty.

Sekce 3. – Cesta zpět k Synovství

12. Život poháněný bateriemi

Vzduch v místnosti je naplněn očekáváním. Sedím se svými spolužáky v auditoriu a toužím slyšet známý hlas. Ten rok jsem pracoval opravdu pilně, a zatímco jsem sám sobě říkal, že na tom ve skutečnosti nezáleží, hluboko uvnitř mě rostla touha.

Škola zrovna rozdávala studentům různá ocenění za jejich úspěchy napříč rokem. Během této události jsem hrál velmi zajímavou hříčku s myslí. „Tento rok jsi pracoval opravdu tvrdě, možná dostaneš to další ocenění ... ne, dostane jej někdo jiný ... ale máš šanci.“ Když osudný moment přišel a jméno mělo být přečteno, mé srdce začalo bít rychleji vzrušením. A poté jsem to jméno uslyšel. Nebylo mé, ale jednoho z mých přátel. Zde to začíná být zajímavé. Navenek jsem tleskal mým přátelům a jejich úspěchům, ale uvnitř mne se odehrávalo něco jiného: „Proč to dostal on? Pracoval jsem pilněji než on, nemůžu uvěřit, že to dali zrovna jemu. Ach, už vím proč. Je příbuzný s některým z učitelů, proto jej vybrali. Vždycky je to zmanipulované, není to o tom, co znáte, je to o tom, koho znáte.“ To se ve mně odehrávalo celou tu dobu, kdy jsem tleskal, usmíval se a snažil se vypadat vyrovnaně. Začala se nade mnou stahovat mračna a dalších pár hodin jsem se cítil trochu v depresi a našťvaný. Byl to jenom další den života poháněného bateriemi.

Dětem netrvá dlouho, aby zjistily, že chtějí-li být ceněné a přijímané, musí být první mezi vrstevníky. Vítejte do světa srovnání se. Upadli jste někdy do pastí, kdy jste koupili narozeninový dárek jednomu svému dítěti, ale nic jeho sourozenci? Většinou se rozpoutá peklo a vaše dítě, které bylo „oloupeno“ neustále papouškuje slova: „To není fér,“ uprostřed slz, křiku a někdy i hněvu.

Pak tu máme soutěž „koukej na mě“ v parku. Sledujete jedno ze svých dětí na skluzavce a usmíváte se na něj, zatímco se klouže dolů. Za vámi volá hlas: „Koukej na mě!“ A otočíte se na druhé dítě na houpačce. Obrátíte svou pozornost k něčemu jinému a nevěnujete se jednomu z dětí, které křičí: „Koukej na mě!“ A poté už jste bombardováni křikem „Koukej na mě!“ „Koukej na mě!“ „Koukej na mě!“ jako z kulometu a každé další „koukej na mě“ přichází s větší hlasitostí a intenzitou.

Poté si sednete k obědu a zrovna se chystáte dát se do jídla, když v tom uslyšíte ten roztomilý hlásek: „Má víc než já, to není fér, chci víc.“ Toto je esencí života poháněného bateriemi. Jak stárneme, snažíme se být více kultivovanými, ale srovnávání se s jinými lidmi a touha po jejich pozornosti, utváří jádro lidské existence.

Zdá se, že většina školních osnov této potřebě srovnání a pozornosti rozumí. Být shromážděn ve stádu se skupinou svých vrstevníků, daleko od účinků domova, poskytuje perfektní zázemí pro principy baterií. Následujících 12 let bude závodem v relativním vynikání v jedné či více oblastí, které zajistí zářnou a šťastnou budoucnost. Naše západní kultura se zdá být inteligentnější. Napadlo vás někdy proč děti, které mají schopnost udržet a opakovat znalosti, mají větší tendence být oceňováni než děti, které jsou více manuálně zručné?⁴⁰ Umíte si představit, že uděláte přijímačky na univerzitu tím, že ve skutečnosti víte, jak se postarat o zahradu či opravit motor auta? Samozřejmě existují místa pro lidi s těmito schopnostmi, ale Štěstěna zdá se, na čelná místa umísťuje akademiky.

Rok co rok si děti přinášejí domů svá vysvědčení a na jejich základě si rozvíjejí vnímání sebe sama. Zaznamenal jsem mnoho případů, kdy byly děti obdařeny manuální zručností, ale měly potíže v akademické sféře. Výsledkem toho bylo, že se často limitovaly slovy: „To jde mimo mě,“ nebo „To nemůžu nikdy dokázat,“ nebo otrepané „Jsem na to příliš hloupý.“

Ale nemějte strach, existují jiné cesty k úspěchu. Každý školní systém má sportovní program, který umožňuje dětem rozvíjet se dle atletické srovnávací osnovy. Děti stráví tisíce hodin rozvíjením atletických schopností, které, jak doufají,

40 Západní kultura je založena na základech řecké kultury, která tíhla více k akademičnosti než praktičnosti. Ne náhodou popisuje 13. kapitola knihy Zjevení, že celý svět byl veden především leopardem, který zde reprezentuje řecké království.

jim jednoho dne přinesou slávu a moc, po které tak touží. Všichni víme, že sporty jsou jenom hra, ne? Řekněte to anglickým fotbalovým fanouškům, kteří rozpoutali peklo v evropských ulicích během světového šampionátu. Co takhle muž, který viděl prohrávat svůj oblíbený kriketový tým na mistrovství světa? Následkem toho byla srdeční slabost, díky níž muž zemřel ještě před koncem zápasu. A proč je možné, že je tolik sportovců placeno v milionech dolarů za rok kopání do kusu gumy ve snaze dostat ji mezi dvě tyče? Sport je regulární byznys, jenž poskytuje jeden z nejzákladnějších způsobů získávání hodnoty a pozornosti, po které člověk tak touží. Je to jedna z nejlepších cest k přiživení stromu baterií a zabití víry, že můžeme být oceňováni spíše skrze vztahy než úspěchy.

Jedna z nejzajímavějších věcí na sportu je, že i když jej děláte na nejvyšší úrovni, budete-li druzí, nikdo si vaše jméno nezapamatuje. Emoční trauma z prohry může být zničující. Pamatuji si, jak jsem sledoval hráče fotbalu, který se zhroutil k zemi jako dítě jenom proto, že nevstřelil branku z penalty a jeho tým prohrál v souboji o cennou trofej. Vzpomínám si, jak mu trenér pomáhal z hřiště a přemýšlím, jestli v ten moment přemýšlel, za co stojí. Ale, samozřejmě, je to jenom hra. Ano, ale hra, jež je bojem na život a na smrt o hodnotu a uznání.

Mohli bychom udělat seznam několika dalších bohů, kteří jak doufáme, by nám měli prokázat laskavost a dát nám úspěch a štěstí, po nichž jsme toužili. Žijeme v království fyzické krásy. V pokrouceném světě, kde může být sláva získána či ztracena strukturou vašich lícních kostí či velikostí hrudníku. Kolik znáte mladých žen, které se v noci uplakaly ke spánku, protože cítily, že neudělaly žádný dojem? V současné době vnímáme rapidní vzestup problému nazývaného anorexie, který nutí především ženy k hladovění, takže mohou zhubnout na neskutečně nízkou váhu.

A co takhle hon za bohatstvím, pracovní pozicí či dokonce lepší pozicí domu, kde bydlíte. Pár let jsem pracoval v korporátním světě kancelářských pracovníků a je zajímavé zkoumat jejich společenský žebříček. Můžete odhadnout pracovní pozici dané osoby podle typu a kvality jejich nábytku. Nejvyšší představitel firmy má kancelář v oddělené místnosti s výhledem na ulice pod ní. Má kožené, vysoké křeslo s opěrkami na ruce. Má velký lesklý dřevěný stůl a na něm nejnovější model počítače. Člověk pod ním má také vlastní kancelář, ale výhled z ní není tak dobrý, židle není tak luxusní a počítač ani zdaleka tak rychlý. Další člověk má jen oddělenou kancelář a židli bez opěrek. Ouha, a nemá telefon a ani se nemůže podívat z okna.

Když se nad tím zamyslíte, je to vlastně k smíchu, ale v korporátním světě je to vážná součást byznysu. Nábytek v kanceláři je důležitou součástí efektivního srovnání s vašimi kolegy.

Seznam možností pro srovnávání je ve světě baterií nekonečný, ale obvykle má tendence zapadat do několika základních kategorií.

1. Úroveň vzdělání
2. Atletické schopnosti
3. Pracovní pozice/výše příjmů
4. Fyzický vzhled
5. Majetky
6. Národnost

Toto jsou bohové, které svět uctívá a doufá, že jim budou přízniví. Oni jsou přísnými pány náročných úkolů a obvykle vyžadují naprostou poslušnost, pokud doufáte, že vám budou příznivě nakloněni. Žádají si také obětování rodiny a přátel, a když budete mít štěstí, zažijete okamžik slávy dříve, než upadnete v zapomnění. Všichni z nás se stali otroky těchto bohů skrze sílu baterií a právě od těchto bohů nás chce náš Bůh Stvořitel zachránit.

13. Schody do nebe

Dny se krátily a ochlazovaly, přicházela zima. Byl čas vytvořit si zásoby dřeva do krbu, který měl chránit před štiplavým mrazem, jenž brzy dopadne na šťastné malé údolí. Muž horlivě štípal dřevo a koutkem oka spatřil malý pár bot. Vzhlédl a viděl, jak malý chlapec sleduje každý jeho pohyb: „Můj táta dokáže štípat dřevo rychleji.“ „Opravdu?“ odpověděl muž pobaven klučinovou smělostí. „Určitě ano!“ „Můj táta dokáže vše. Je nejlepší na světě.“ „Máš výhodu, že máš takového tatínka.“

To je v podstatě shrnutí mého dětství. Byly to dny, kdy maminka s tatínkem nemohli udělat nic špatně a byli to ti nejúžasnější lidé na světě. Určitým způsobem by bylo skvělé, kdyby to zůstalo tak jednoduché, ale žel. Po krátkém čase ve škole jsem se začal přizpůsobovat neustálému srovnávání, snažil jsem se najít si své místo v malé komunitě dětí, s kterými jsem sdílel zkušenosti se vzdělávacím systémem. Na základní škole nebyla míra srovnání tak vysoká a většinu z mých raných školních let mám spojenou s příjemnými vzpomínkami. Byla tam spousta činností, aktivit, her, ale hlavně legrace. Čas šel však dál a já měl pocítit hořkosladkou chuť království baterií.

Když mi bylo sedm, má rodina se přestěhovala do nového města a rychle jsem pronikl do nové skupiny dětí. Jako dítě jsem byl docela oplácáný a pár hubených dětí se rozhodlo, že se na tom trochu pobaví:

„Buřtík.“ „Tlustý Albert“ či „Povaleč,“ to jsou některé z přezdívek, na něž si vzpomínám. Byl to příšerný zážitek, kterým si v dětství prošlo hodně z nás. To se stalo den po přestěhování. Nepřítel, v duších těchto dětí, je využíval ve snaze zničit můj smysl pro hodnotu. Jednoho rána jsem se po cestě do školy rozhodl, že už mám dost: „Mami, z toho auta nevylezu. Do školy nejdu.“ „Ale jistě, že jdeš, zlatíčko.“ „Ne, nejdu!“ Jak jsme přijížděli ke škole, uviděl jsem ten výhružný páreček dětí, jak vyhlíží svou kořist jako supi. Máma otevřela dveře a snažila se mne dostat z auta. Kopal jsem, křičel, řval a pevně svíral sedadlo. Možná přesně tak, jako obyčejný nevychovaný kluk, ale můj smysl pro mou osobnost byl pošramocen. Musel jsem podniknout zoufalá opatření, abych se zachránil. Nepamatuji si, co se odehrálo dál, ale vím, že šikanování ustalo. Teprve teď jsem získal skutečnou vizi toho, co leží přede mnou.

Krutost vyobrazená v dětech je surovým, nespoutaným vyobrazením principů Satanova království posudků. Často můžeme zůstat beze slov stát omámeni drzou sobeckostí a nevděčností, jež děti projevují. Vyrosteme z těchto vlastností? NE! Jak jsme se již naučili, nikdo nemůže opustit toto království bez pomoci Davidova Syna. Jak rosteme, stáváme se pouze mazanějšími a rafinovanějšími.

V momentě, kdy jsem se dostal na střední školu, jsem byl již dobře naprogramován. Učil jsem se vzývat boha vzdělání, boha sportu a boha fyzického vzhledu. Chtěl jsem uctívat i boha peněz, ale neměl jsem práci! Všechno kolem mě mi říkalo, že se musím snažit být první; snažit se o úspěch. Naučil jsem se, že jenom vítězové jsou přijímáni a poražení za nic nestojí. Mnohokrát byla má iniciativa ve škole motivována jenom touhou dosažení prvního místa, než pocitem naplnění z učiva. V televizi jsem sledoval filmy, které tuto víru ve mně jen utvrzovaly. Hlavní mužští aktéři vykonávali úžasné skutky, díky kterým roztálo srdce nejedné mladé dáme. Tohle mě naučilo, že vztah je něco, čeho jsi dosáhnul a dívka zde byla více výherní cenou než přítel. Ne, že byste se s takovým názorem ztotožňovali, to vše se odehrávalo v podvědomí.

Byl to čas snění. Často jsem ležel na posteli a snil o tom, jak v národním kriketovém týmu Austrálie střílím rozhodující gól nebo jak riskuju život či končetiny kvůli záchraně nějaké milostslečny v nesnázích. Tyto sny zformovaly strukturu mého systému hodnot.

Čím víc jsem snil, tím více jsem byl odhodlán k dosažení těchto cílů. Problém byl, že jsem jich nemohl dosáhnout ve vakuu.

Musel jsem porazit jiné lidi. Chtěl jsem si zachovat přátele, ale ze všeho nejvíc jsem si chtěl splnit své sny. Když nebyly mé sny v ohrožení, všechno bylo v pořádku, ale pokud jsem vycítil útok na ně, neznal jsem bratra!

Tvrdě jsem dřel na dosažení svých cílů. Exceloval jsem ve sportech i vzdělání. Vždyť 2 z 3, to není špatné. Poté jsem se dostal do další fáze. Jakmile jsem byl na vrcholu, snažil jsem se tam udržet. Neustále jsem se díval přes rameno a strážil svou výsostnou pozici. Dostavila se také nejistota ohledně pověsti. Jednou jsem si vybudoval dobrou reputaci, co když si ji zkazím? To by bylo přece strašné, takže jsem se stal odhodlaným ještě více.

Tato bitva ve mně nějakou dobu zuřila, než jsem si uvědomil, že dosažení všech mých cílů je téměř nemožné. Probudil se ve mně obrovský vztek! Cítil jsem se, jako by mě někdo zradil. Dobře jsem sloužil svým pánům a nyní se mi vysmívají. Byl jsem vycvičen v systému, který mi nikdy nemohl poskytnout pocit úplné hodnoty, a proto jsem byl tak zlostný.

Mnoho lidí se snaží zkoumat prchavost a destruktivnost, jež mladí lidé často vykazují a také to, proč tolik z nich spáchá sebevraždu či se stanou závislími na alkoholu a drogách. Myslím si, že je to často proto, že si uvědomí nedosažitelnost svých snů skrze postupy, které se naučili. V očích ostatních nikdy nebudou velkými, a tak zničí sami sebe.

Vzpomínám si, jak jsem jednoho dne hrál basketbal. Hra byla tak blízko a tlak stoupal. Muž, kterého jsem bránil, najednou udělal pohyb směrem ke koši a v momentě, kdy zvedl míč, jsem mu jej čistě vyrazil z rukou. K mému rozčarování jsem slyšel píšťalku rozhodčího a slovo „foul!“ Věděl jsem, že jsem se jej nedotkl a uvnitř mne se probudil vztek – vztek z toho, že tento příšerný příslibený systém, mi nic nedal. Vrhel jsem se na rozhodčího, postavil se na dva palce od jeho tváře a sprostě na něj řval. Něco uvnitř mě se sepnulo a už nebylo cesty zpět. Okamžitě jsem byl vyloučen ze zápasu i soutěže. Jak jsem odcházel, mám za to, že ke mě promluvil Bůh. Zeptal jsem se sám sebe: „Co je to s tebou, člověče? Vážně jsi to tam přehnal, ztrácíš nad sebou kontrolu!“ To bylo poprvé, co jsem se na sebe opravdu podíval a pochyboval o cestě, po níž kráčím. Bůh mohl vidět mé hledání něčeho lepšího a já věděl, že existuje lepší cesta.

Nepřítel v mé duši si to uvědomil také a snažil se, abych se ještě více snažil prokázat mé schopnosti – jako kuřák, jenž cítí, že téměř nastal čas přestat a začne kouřit dvakrát tolik cigaret.

Jak mé sny vadly a já od nich ustupoval, začal jsem být velmi náladovým. Jednoho dne vešla matka do mého pokoje a začala mi vyčítat jeho příšerný stav. Řekněme, že byl o něco horší, než většina pokojů chlapců v mém věku. Velmi mě popudilo, že jen tak vešla do mého pokoje a začala rozkazovat. Pod vousy jsem utrousil pár špatně zvolených slov a řekl jí, ať mě nechá být.

Je zajímavé sledovat různé způsoby, jimiž se Bůh snaží dostat k člověku. Mnoho z mých přátel říkalo, že jejich matky jsou „staré škatule“ nebo používali jiných neuctivých termínů. Můj otec mne zvládl naučit určitému respektu k rodičům a přísahal jsem, že bych o své matce nikdy takto nemluvil. Jakmile jsem však těchto pár nešťastných slov na adresu mé matky vyřkl, bylo to, jako by poslední zbytky důstojnosti, kterou jsem měl, odletěly. Byl jsem šokován vyslovením takových slov a má deprese se prohloubila. Dostával jsem se do bodu, kdy jsem se již o nic nestaral, a to je velmi nebezpečné místo. Opravdu jsem měl pocit, že jsem se dostal na rozcestí. Široká cesta mne vábila svými otevřenými čelistmi plnými vína, žen a zpěvu. Na druhé straně byla úzká stezka, jež byla vedena Biblí. Budu následovat náboženství, k němuž mě vedli mí rodiče nebo vystřelím jako kometa po široké cestě? Neviděl jsem žádný smysl v tom, tvářit se nadále jako křesťan. V ten moment mi došlo, že nejsem křesťan a nikdy jsem jím nebyl, i přesto, že jsem vyrostl v křesťanském prostředí. Byl to buď Kristus, nebo ďábel. Naštěstí jsem se rozhodl, pokusit se ještě o nalezení toho opravdového Ježíše z Bible.

Rozhodl jsem se přečíst si knihu, která byla v naší rodině již po mnoho let. Byla nazvána *Cesta ke Kristu*. Název odpovídal přesně mým potřebám. Začal jsem číst s touhou a odhodláním nalézt Jej. Musel jsem najít schody do nebe, protože jsem již nemohl být ovládán Satanovým královstvím.

V prvních kapitolách knihy autorka vysvětlila, že Ježíš přišel rozptýlit lži, jež lidstvo o Bohu přijalo a také to, že přišel ukázat skutečnou Boží lásku. Nasával jsem slova jako vyprahlá zem za letních dešťů. Autorka vyzvala k myšlence na Ježíše v Getsemanské zahradě a k následování Jej ke kříži.

Jak jsem si tyto scény představoval, cítil jsem, jako bych tam opravdu stál a pozoroval Jej. Postava na kříži se zdála být opravdová a měl jsem dojem, že tam visí, protože mě skutečně miluje a rozumí mé zoufalé potřebě úprku ze Satanova království. Nabyl jsem pocitu, že mu mohu skutečně věřit jako svému nejlepšímu příteli a On mě povede do království nebeského.

Při pohledu na něj mne zalil silný pocit vděčnosti za to, že je ochotný mě zachránit a cítil jsem tíhu viny, úzkosti, deprese a strachu, která se ve mně hromadila dlouhá léta, jak prostě mizí. Mé srdce bylo naplněno klidem, který jsem předtím nikdy necítil a začal jsem plakat, plakat radostí. Syn Davidův prolomil temnotu uvnitř mne a přinesl do ní denní světlo.

14. Stejní bohové, jiná jména

Místnost hýřila aktivitou, smíchem, hudbou a radostným vzrušením. V jejím čele dva reproduktory vypouštěly podmanivé tóny sólových kytar. Zorganizoval jsem oslavu pro skupinu mých přátel – no, alespoň jsem se pokusil. Zamířil jsem do rohu místnosti, kde jeden z dospívajících živě popisoval scénu z nejnovějšího filmu. Usadil jsem se a snažil jsem se nasát atmosféru, ale něco bylo prostě špatně. Vstal jsem a šel na zadní nádvoří, kde jsem se přidal ke skupině mladých Romeů, kteří probírali své nejnovější zážitky při honbě za ženami svých snů. Ne, ani do tohohle jsem se nemohl dostat. Chlape, co to s tebou je? Hudba mi začínala lézt na nervy, podíval jsem se napříč místností a uviděl scénu na videu, která mě velmi urážela. Ta myšlenka do mě vrazila jako nákladní vlak, nesnáším tyhle věci!

Má mysl se začala zabývat různými scénáři. Až do tohoto okamžiku to všechno byla má definice zábavy a nyní jsem ji již nemohl snést. Něco přežalo kontrolu nad mým srdcem a učinilo nemožným udržovat současný stav. Odněkud z propasti přišla podlá myšlenka, že můj život zábavy skončil a já již nebudu schopen si užívat. Vyběhl jsem před dům, udeřil jsem pěstí do trávníku a zakřičel: „Zničil jsi mi život!“

K této situaci došlo pár týdnů po mé zkušenosti s Ježíšem na cestě do Damašku. Můj život se postavil na hlavu. Nikdy jsem necítil tolik klidu v duši, a to do něj Bible sotva začala zasahovat. Všechna ta slova jsem hltal a zažíval svobodu, kterou jsem předtím nepoznal. Když Ježíš vstoupil do mého života, bylo to se vším všudy. Najednou jsem zjistil, že má mluva byla nevhodná,

že některé z mých vtípků byly poněkud vulgární, a že některé aspekty mého životního stylu byly neslučitelné s novým směrem, jímž jsem se ubíral. Byl jsem na cestě do nového království. Bylo to jako vstoupit do úplně cizí země a učit se od základů její jazyk a zvyky. Chtěl jsem se všemu naučit, protože jsem miloval Pána tohoto království, ale byl jsem vyučován v jiném, a tak tato výuka vyžadovala čas na přizpůsobení.

Nebylo to do noci během večírku, kdy jsem si začal uvědomovat, jak radikální změnou procházím. Od té doby, co Ježíš naplnil mé srdce láskou, jsem nemohl nadále odporovat Jeho volání. Takže když jsem na tom večírku dělal to, o čemž jsem si myslel, že je správné, cítil jsem, jak volá po opuštění tohoto životního stylu. Nic víc jsem nevěděl, začal jsem mít strach, že to, co jej nahradí, nebude správné. Je tak jednoduché obávat se neznámého, dokonce, i když víme, že je to pro nás to nejlepší. Naštěstí jsem si vybral víru, že se o mne Ježíš postará a bylo lepší věřit Jemu, nežli svým pocitům.

Jakmile jsem Ježíše přijal jako svého Spasitele, pár dnů jsem se prostě vznášel. Cítil jsem k Němu zvláštní blízkost, jež mě od toho dne provázela. Ježíš mi otevřel nebeské brány, ale nyní mi musel pomoci s odstraněním semínek toho stromu baterií. Musel mi pomoci vyrvat z mého života filozofii, která učinila z výkonů a úspěchů centrum mého systému hodnot. Jedná se o cestu, jež musí podstoupit každé Adamovo dítě. Zvládneme to jedině tak, že budeme neustále vzhlížet ke světlu kříže a s odvahou začneme dodržovat zásady nového království.

Začal jsem navštěvovat modlitební setkání s přáteli. První noc, kdy jsme společně poklekli, jsem cítil sladkou přítomnost Božího Ducha okolo nás, ale zároveň mne obtěžoval duch mého starého života. Při modlitbě v kruhu mě přepadla myšlenka. *Neumím se modlit jako títo lidé, oni jsou tak výřeční.* Zdálo se, že je má mysl upjata k této představě a jak se přibližovala řada na moji modlitbu, mé srdce začalo bít rychleji. Brzy se na mě upne pozornost a všichni mi budou naslouchat. Ale moment, toto setkání je o Ježíši, nikoli o mně!

Zde vidíme prokletí stromu baterií. I když jsem své srdce odevzdal Ježíši a toužil jsem Jej následovat, principy mého starého života byly stále připraveny a hodlaly mne stáhnout zpět k tomu, abych ze sebe dělal středobod všeho, abych z výkonů učinil modlitby a odpoval tak mému vztahu s Bohem.

Když jsem poprvé začal studovat Bibli, často jsem se cítil nedostatečně, protože přesto, že jsem byl vychován v křesťanském prostředí, jsem si uvědomil,

že v biblickém smyslu jsem ještě ani nevyšel ze školky. Rád jsem naslouchal tomu, čemu mě učila, ale někde hluboko v mé mysli jsem si neustále opakoval: „Jak mohou k těmto veršům tak snadno vzhlížet, to bych nikdy nedokázal.“ Tápal jsem ve snaze najít knihu a verš a modlil se, abych nebyl poslední a ostatní na mě nemuseli čekat. To je tak trapné! Roky tréninku vedly ke srovnávání se s ostatními a začaly poznamenávat mou novou křesťanskou cestu. Pro Ducha Svatého bylo jednoduché usvědčovat mne od mé mluvy a životního stylu, ale nějaký čas trvalo, než jsem si uvědomil, jak hluboko byly ve mně zakořeněny chapadla stromu baterií.

Jak jsem pokračoval ve své cestě, vyvinula se ve mně hluboká láska k Bibli. Ta byla jednou z nejlepších způsobů, jak se naučit o mém hrdinovi, jenž za mě obětoval Svůj život. Jednoduše jsem miloval studie o Ježíši, které mi byly obrovským požehnáním, ale můj starý život mě lákal do pasti. Začal jsem si všímat, že lidé okolo mne vědí o biblických událostech mnohem méně. Mé narůstající biblické znalosti mi daly více jistoty do řeči a brzy jsem o Bibli začal učit malé a později větší skupiny. I toto bylo pro mne a mé blízké velkým požehnáním, ale po malých krůčcích jsem se vracel k hodnotě získávané skrze výkony a odvracel se od té získávané ze vztahů. Dělo se to pomalu a nezištně, ale dělo. Při pohledu zpět vidím, že mnoho z nás uctívá stejné bohy, ale nazývá je jinými jmény.

Podíváte-li se na tabulku níže, uvidíte, jak snadné je věřit v Bibli, ale žít dle světských standardů. Nemyslím tím žít divokým životním stylem, myslím tím získávání hodnot tím, co vykonáte.

Ve světě	V církvi
Vzdělání	Biblické znalosti
Atletické schopnosti	Schopnost mluvit veřejně
Pracovní pozice	Církevní úřad
Majetky	Duchovní dary
Fyzický vzhled	Církevní módní přehlídka
Národnost	Konzervativní/liberální teorie

Pro mnohé z nás, naše chození s Ježíšem je uneseno zákeřnou mocí stromu baterií. Při pohledu do současné církve vidím, že nás tito bohové, jichž se snažíme zbavit, našli i v církvi. Zahalili se do hávu světla a snaží se nás přesvědčit, že jsou našimi dobrými přáteli. Nevyhnutelným vyústěním této situace je vztek, hořkost a boje uvnitř církve.

Ve sboru je tak jednoduché vypadat zbožně, ale co ta osoba, jež sedí na opačné straně sboru a odmítá se s vámi bavit, protože jste o ní řekli něco za zády a dostalo se to k ní? Co ta pianistka, která odešla do jiného sboru, protože jí bylo řečeno, že hraje podprůměrně? Co ta doktrinární policie, jež se potuluje po sboru sem a tam a hledá ty, kteří nesouhlasí s jejich definicí pravověrnosti, aby je mohla vyhnat ze sboru? A co třeba ti „volnomyšlenkáři,“ kteří usilují unést „výbor pro bohoslužbu“ a vnutit tak svůj nový styl bohoslužby každému a ten, komu by se nelíbil, by měl prostě smůlu? Tento seznam je nekonečný a velký nepřítel našich duší ví, že dokud budeme tančit, jak on píská, jsme v podstatě stále občany jeho království.

Nejlepším důkazem o tom, že jsme stále ochromeni principy Satanova království, je vysoká úroveň nejednoty a nedostatku křesťanské lásky v církvi. Pokud bychom brali ohled na naše vztahy s Bohem stejně, jako tomu činí On, bylo by v církvi mnohem více lásky a starosti o druhé.

Je velmi zajímavé, že tuto jemnou záměnu světských bohů s církevními, jež pochází přímo z našich vlastních zkušeností, okusila i korporátní církev. Ve 4. století, když císař Konstantin „přijal“ křesťanství, nastala celá řada změn, které postihly křesťanskou církev. Jeden bod je zvláště zajímavý. Mnoho monumentů pohanských bohů v Pantheonu bylo upraveno podle křesťanské církve a pojmenováno biblickými jmény jako Mojžíš, David a Petr. Stejní bohové, jiná jména! Nezáleží na tom, do jakého šatu je oblečete, stále jsou to pohanští bohové. A co vidíme dnes? Jedna věc je útok na korporátní církve kvůli jejímu odklonění se od apoštolské pravdy, jiná věc však je všimnout si stejných principů v našich životech. Ujistěme se nejprve, že máme zameteno před vlastním prahem předtím, než začneme zametat před bratrovým.

Je také zajímavé studovat cestu Kristových nejvěrnějších – Jeho učedníků. Často jim přicházel na mysl problém moci a postavení. Všimněme si v Písmu svatém několika pasáží:

V tu hodinu přistoupili učedníci k Ježíšovi a říkali: „Kdo je tedy v království Nebes největší?“ Matouš 18:1

Existuje jenom jediný důvod, proč by učedníci takovou otázku pokládali – vlastní zájmy. Učedníci věřili, že Ježíš je Mesiáš, Kristus. Tato víra v Něj jim přinášela vzrušení a vášeň.

Někteří si za něj dokonce přáli zemřít, ale stejně jako já, když jsem se chystal modlitbě a moje mysl se odvrátila od vztahu s Otcem k výkonům, tak se učedníci odvrátili od svého vztahu s Mesiášem ke své pozici v Jeho novém království.

Přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, a řekli mu: „Učiteli, chceme, abys nám učinil, o cokoli tě požádáme.“ On pak jim řekl: „Co chcete, abych vám učinil?“ Oni mu řekli: „Dej nám, abychom se ve tvé slávě posadili jeden po tvé pravici a jeden po tvé levici.“ Marek 10:35-37

„Bůh“ postavení a moci přemohl principy nového království, jimž se Jakub a Jan učili, proto se otázali Ježíše, zda mohou v Jeho království stanout jeden po jeho pravici a jeden po levici. Ježíše našťěstí jejich neustálé pochybení neunavilo a nenechal je vrátit se k zásadám starého království. Chápal, že bude chvíli trvat, než uzmáme, jak hluboko jsou v nás zakořeněny principy Satanova království. Problémem však je, že když umožníme starým přesvědčením převzít kontrolu, stane se následující:

Když to uslyšelo těch deset, začali být na Jakuba a Jana rozmrzeli. Marek 10:41

Když dovolíme přesvědčením starého království, aby nás ovládla, výsledkem bude vždy svár. To, co učinili Jakub a Jan, rozzlobilo ostatní učedníky. Proč? Protože jim posílali jasnou zprávu: „Jsme lepší než vy.“ Možná nechtěli ostatní rozmrzet, ale vždy se tak stane. Ježíš této příležitosti využil, aby zkusil rozšířit jejich porozumění tomu, jak se Boží království liší od toho, v němž vyrostli. Museli se naučit přemýšlet jinak.

Ježíš si je zavolal a řekl jim: „Víte, že ti, kteří se zdají být vládci pohanů, panují nad nimi a jejich velcí nad nimi vykonávají svou svrchovanou moc. Avšak ne tak je tomu mezi vámi, ale kdo by se chtěl mezi vámi stát velkým, bude vašim služebníkem; a kdo by chtěl být mezi vámi první, bude otrokem všech. Marek 10:42-45

Nechme tato slova navždy znít v našich uších! Chcete-li být v Božím království velkými, naučte se radovat se s pomocí druhým spíše, než abyste je kontrolovali a manipulovali s nimi. Ježíš nám říká, že pohané chtějí vládnout nad ostatními a užívat si výkon své moci tím, že ukazují, kdo je tady pánem. Jakkoli se to může zdát divné, stejný duch často ovládá různé členy církve, kteří se snaží protlačovat svou vůli a autoritu.

Dva tisíce let od dob kříže a mnoho z nás se ještě nedokázalo dostat z mateřské školy.

Jak je možné, že má nepřítel v našich duších tak jednoduchou práci, že nás stáhne zpět ke starému způsobu myšlení? Jak jsme již prohlásili dříve, je to náš hluboký pocit nejistoty, který Satanovi usnadňuje pokoušet nás k prokazování naší hodnoty. Dokud si nezapamatujeme, jak svou hodnotu získáváme, bude pro nás nemožné odolávat pokušení proměnit kameny v chléb, abychom ukázali, jak jsme důležití.

Na principu baterií existuje něco, co shledávám velice děsivým a houževnatě to na nás lpí. Ježíš byl tím nejlepším učitelem, jeho svět měl. Strávil více než tři roky s učedníky a učil je vše, co věděl o království Božím a dokonce i potom všem byli v noc Jeho ukřižování učedníci stále ovládáni principy starého života.

A právě tak vzal po večeři kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva v mé krvi, která se za vás vylévá. Avšak hle, ruka toho, který mne zrazuje, je se mnou na stole. Syn člověka jde, jak je určeno, ale běda tomu člověku, který ho zrazuje“ A oni se začali mezi sebou dohadovat, který z nich je ten, kdo to učiní. Vznikl mezi nimi také spor, kdo z nich je asi největší. Lukáš 22:20-24

V předvečer největšího projevu lásky, který kdy vesmír spatřil, hádali se ti, jež byli Ježíšovi nejbližší, ti, kteří věděli o Jeho království více než ostatní, kdo z nich je ten největší. Smutek, který v tento okamžik Ježíš pociťoval, musel být nepředstavitelný! Mohli by ti z nás, jenž tvrdí, že jsou následovníky Ježíše, zopakovat stejné chyby jako učedníci – tedy být Jeho zanícenými následovníky, ale přesto se mezi sebou pošťuchovat, kdo je tím největším?

Jen jedna věc je horší, než být kontrolováni principy světa baterií a tou je, být jimi kontrolováni v rámci církve. Necht' nám Bůh pomůže zbavit se těchto sobeckých zásad, abychom mohli naplno zažít radost z Jeho království!

15. Jak čtete v zákoně?

Dnešek bude velmi zvláštním dnem. Jste naplněni očekáváním a vzrušením z vyhlídek, jež před vámi leží. Ředitel velké továrenské společnosti má zájem o zvláštní návrh, na kterém jste pracovali a vážně uvažuje o jeho výrobě a prodeji po celém světě. Rozhodnete se, že se s ním setkáte u oběda v malé místní restauraci. Nikdy předtím jste se neviděli. Nervózně se rozhlížíte kolem sebe, kdo bude tou osobou, jež promění váš sen ve skutečnost. Konečně dorazí, energicky si potřese rukou a poté se oba přesunete ke svému místu do restaurace. Aby se s vámi trochu seznámil, ptá se váš společník na rodinu, místo, kde žijete a jak se daří dětem ve škole. Všechno jde skvěle kromě toho, že přímo za vámi sedí muž, který se snaží vytvořit ze srkání polévky umění. Nejprve se to snažíte přehlížet, ale po chvíli se to stane lehce otravným. „*Někteří lidé by se měli naučit slušnému chování,*“ řeknete si v duchu, ale zapomenete na to, abyste se nerozptylovali. Konverzace s vaším potenciálním obchodním partnerem probíhá dobře a jste přímo uprostřed diskuze o tom, jaké další výhody váš návrh skýtá, když v tom někdo za vámi vypustí příšerné říhnutí, které téměř zatřese příbory na vašem stole. Všechn zrak se nyní upírá na toto neobvyklé individuum, které vypadá, že se jej to vůbec netýká. Místnost se naplní hihňáním a tlumeným smíchem v kombinaci s hrůzou a znechucením. Nakonec přijde majitel restaurace a požádá muže o odchod se slovy, že takoví lidé nejsou v jeho podniku vítáni.

Úžasná věc na tomto příběhu je, že pokud by restaurace reprezentovala čínskou kulturu, nikdo by nad tím ani nemrknul. Ve skutečnosti by byl hostitel s hostitelkou zklamán, kdyby se jim těchto gest nedostalo.

V čínské kultuře také platí, že pokud potřesete rukou někomu, koho jste předtím nikdy neviděli nebo budete mluvit o rodinných záležitostech při večeři, budete považováni za dost nezdvořilé.⁴¹

Je úžasné, jak mohou být naprosto stejné zvyky posuzovány napříč kulturami úplně odlišně. Tato skutečnost je naprosto stejná ve světle království Božího a Satanova.

Křesťanská víra má jediný základ – Ježíše Krista a přesto, jak poznáváme přehršel skupin, které si berou Kristovo jméno, zjišťujeme, kolik rozporů může v jednom základu existovat. Cesta do království Božího zahrnuje změnu kultury a změnu úhlu pohledu. V naší poslední kapitole jsme popsali obtíže, jimž čelíme, když se snažíme naučit myslet nebeskými způsoby.

Největší problémy křesťanské cesty se točí okolo toho, jak přistupujeme ke Slovu Božím, k Bibli. Přicházíme ze světa dosahování úspěchů a pozic, ale jakmile se dostaneme do království Božího, je životně důležité vzdát se našich starých názorů a nechat Ducha Božího naučit nás číst Jeho slovo. Žel, ve většině případů k tomu nedojde a v křesťanské víře i historii se objevilo již mnoho rozporů, bludů a jiných tvrzení, jež pocházely přímo ze čtení Bible, ale byly interpretovány spíše v kontextu „stromu baterií“ nežli v kontextu s nebesy, která se zaměřují na legitimní a intimní vztahy.

Ježíš na toto téma vedl v 10. kapitole knihy Lukáše diskuzi se zákoníkem. Zákoník se Ježíše dotázal: „Co mám učinit, abych získal věčný život?“ Ježíš odpověděl: „Co je napsáno v Zákoně?“ Aby se dostal hlouběji do jádra problému, dodal: „Jak to tam čteš?“⁴² Ježíš se nezeptal „co“ čte; zeptal se „jak“ to čte nebo jak si vykládá to, co čte. Toto je klíčová otázka pro každého, jenž si přeje podniknout cestu ze světa baterií k nebeským vztahům – Jak čtete v zákoně?

Otázka, kterou zákoník položil, je jednou z nejdůležitějších v křesťanské víře. Pozice, na níž jste a lidé, jimiž se obklopujete, jsou silnými indikátory vaší hodnoty na tomto světě. Naproti tomu v království nebeském je každá osoba dítkem Božím a je hodna respektu a důstojnosti. Dle toho, jak diskuze pokračovala, si můžeme všimnout, že zákoník chtěl vykládat Písmo svaté spíše podle starých principů než podle nových. Zákoník dal Ježíši správnou odpověď: „Budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí, a svého bližního jako sebe samého.“⁴³

41 <http://www.chinawestexchange.com/Chinese/Culture/customs.htm>

42 Lukáš 10:25,26

Ježíš odpověděl: „Správně jsi odpověděl. To čiň a budeš živ,“ ale zákoník, uvědomiv si všechny důsledky, které s tím souvisí, snažil se překroutit smysl těchto slov otázkou: „A kdo je můj bližní?“ Smysl Písma svatého je prostý, ale lidské srdce se pod vlivem baterií snaží chovat, jako by mu bylo těžké porozumět, protože se nechce vzdát starého a plně přijmout nové. To je důvodem pro takové množství „zpola-upečených“ a chřadnoucích křesťanů. Věří sice v Kristovo království, ale žijí podle Satanova a výsledkem jim je zmatení, frustrace a zlo.

Celá křesťanská víra je zmatená problémem spasení, protože Bible jasně učí, že křesťan obdařený milostí, bude žít v souladu s desaterem. Nicméně mnoho z nás se k desateru staví v kontextu baterií – chceme jej dodržovat spíše proto, abychom dosáhli cíle spasení, než abychom dekalog vnímali jako popis příslibného vztahu, jenž se mezi Bohem a Jeho dětmi *nastane*.

Naopak (a častěji) vnímáme celou řadu těch, jež si myslí, že je nemožné držet se požadavků zákona a než aby vstoupili pomocí vztahu založeném na víře, prohlašují dodržování Božích příkazů za nemožné, a proto si nikdy nebudou moci vychutnat svobodu z Kristova vítězství. Ať už toužíte po výkonech či nic vykonat nechcete, problém je, že se stále zaměřujete právě spíše na výkony než na vztahy. Ani jedna ze zmíněných skupin nikdy nedosáhne království nebeského, nebude-li se držet desatera v kontextu ‚na víře založeného‘ vztahu s Tím, jenž pro nás zemřel.

Pro skupinu křesťanů, kteří přijali „proti-výkonnostní“ postoj a zároveň nemožnost vítězství skrze křesťanskou cestu, pro ty brzy následuje, že bůh, jemuž slouží, také není schopen podat výsledky. Zkombinujeme tento trend se světskou touhou po uznání a není překvapením, že nalezneme křesťanské učence, učitele a věřící, kteří odmítají myšlenku stvoření světa Bohem v šesti dnech. Stejně jako zákoník, jenž poskytl odpověď, že má milovat bližního svého, ale poté se dotázal: „Kdo je můj bližní?“ A tak i učenci dnes domýšlivě říkají: „Ano, věříme ve stvoření světa v šesti dnech, ale co to bylo za dny?“ Špatnost vždy touží najít si cestu k překroucení Písma svatého tak, jak se jí to hodí – věřit v Krista a přesto žít dle světských principů. Démoni také v Krista věří a žijí podle světských principů.

⁴³ Lukáš 10:27

V tom okamžiku, jak nějaká osoba ztratí víru v Boha, který může stvořit nové srdce a tato osoba se naučí pokládat rafinované otázky týkající se prostého výkladu Písma svatého, je pro ni velmi jednoduché přijmout například homosexualitu jako křesťanskou normu, a tím odmítnout mužské a ženské role, jež nám Bible tak zřetelně vytyčuje. Pro království nebeské je tento koncept cizí. Hodnota je vždy vyjádřena vztahem, nikoli postavením.

Mohli bychom vytvořit seznam naučení z Bible, jež byly překrouceny a využity tak, aby se hodily principům síly, postavení a výkonů, ale myslím si, že jsme problém vyjádřili dost jasně, že pokud tvrdíme, že jsme Ježíšovými následovníky, potom se budeme snažit interpretovat Písmo podle zásad Jeho království než podle principů království, z něhož všichni pocházíme.

16. Nikdy více sluhou

Byl to jeden z těch zvláštních okamžiků. Můj šestiletý syn a já jsme cestovali autem. Vedli jsme hlubokou a smysluplnou konverzaci – no, hlubokou vzhledem ke zkušenostem mého dokonalého syna. Viděl jsem, jak se v jeho hlavě otáčí pomyslná kola. Cítil jsem, že se chystá vyslovit něco hlubokého. A pak to přišlo. „Víš, tati, myslím si, že všechno by šlo mnohem lépe, kdybys byl šéfem občas ty a potom občas já.“ „No, synu, to je jistě velmi zajímavá myšlenka,“ řekl jsem, zatímco jsem si odkašlal. Nastal moment ticha, neboť jsem se snažil přijít na dobrý důvod, proč není jeho návrh správný. Pokud bych to totiž nedokázal, mohli bychom mít oba problém. „Víš synu, to není úplně to, co nám Bible říká.“

„Ale proč mi musíš vždycky říkat, co mám dělat?“

“Víš synu, Ježíš mne požádal, abych tě vyučoval, jak se pro Něj stát silným mladým mužem, a protože On je mým Šéfem, myslím, že bych měl raději dělat to, co mi říká On.“

Rodičovství je skutečnou zkouškou: „Synu, prosím, posad' se, když jíš.“ „Pche, to není fér!“

„Zlatíčko, prosím, posbírej si hračky a uklid' je.“ „Ale mami, chci si jít hrát ven.“

„Je čas jít do postele, synu.“ Pláč, skučení a vřískot: „Ale já ještě nechci jít do postele. Proč už musím?“

Všechna ta pravidla a předpisy! Musíte si myslet, že rodiče jsou zlými obry. Proč děti nechápu, že chcete, aby v klidu seděly a jedly pomalu, aby si nerozhodily svůj proces trávení? Nebo že je chcete naučit být čistotnými a upravenými, aby se naučily být organizovanějšími a efektivnějšími až vyrostou? A proč děti neoceňují, že je chcete ochránit před nemocemi tím, že jim zajistíte dostatek spánku? Proč? Protože ještě nerozumí nástrahám a nebezpečím života.

Apoštol Pavel využívá tuto analogii k ilustraci naší cesty křesťanským životem.

Říkám však: Pokud je dědic nezletilý, v ničem se neliší od otroka, ač je pánem všeho. Galatským 4:1

Pavel popisuje, že vztah dítěte k rodičům se ničím neliší od otroctví. Otec musí učit syna principům Božího království, ale syn, jež má povahu světa baterií, nerozumí účelu tohoto vyučování. Mnoho lekcí, jež mu jeho otec vštěpuje, je v rozporu s jeho náturou a pro syna jsou často lopotou, která se zdá až otrockou. Chlapec potom může snadno přijít na myšlenky: „Proč mi můj otec zakazuje vykonávat tolik věcí, po kterých toužím? Cítím se jako otrok.“ „Synu udělej tohle, synu nedělej tamto.“ „Nezdá se mi to fér!“

Tato situace perfektně popisuje Boží snahu v touze připravit nás pro Jeho království. Mnozí se dívají na Boží požadavky jako na tvrdé a přísné a často se ptají: „Proč Bůh dovolil, aby se mi tohle stalo, a proč se křesťanský život zdá být tak omezujícím?“ Existuje také mnoho těch, jež se k církvi připojili, ale jsou spokojeni s tím, že zůstanou dětmi a nadále jsou jenom sloužícími, kteří vykonávají své povinnosti křesťanského života a doufají, že budou za svou snahu odměněni.

U těchto lidí poté hrozí, že budou ovlivněni pocitem staršího bratra v příběhu o marnotratném synu.

Pavel nám vysvětluje, jak můžeme být osvobozeni od mnoha životních rozpaků a dotazů ohledně Božích plánů s námi. Uvěříme-li skutečně, že Bůh je našim Otcem, a že nás připravuje na vstup do Svého království a že nás bezmezně miluje, potom náš vztah s Bohem začne dávat smysl. Pravidla a nařízení se nadále nebudou zdát omezujícími a svazujícími doktrínami, jež nám brání od zábavy. Místo toho se stanou dveřmi ke svobodě, která nám odhalí milostivý Boží odkaz a Jeho hlubokou touhu pro to, abychom pevně uchopili své dědictví jakožto Boží dítě. Pavel to vysvětluje následujícím způsobem:

Stejně i my, když jsme byli nezletilí, byli jsme v otroctví pod živly světa. Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, a abychom přijali synovství. A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: „Abba, Otče.“ Takže už nejsi otrok, ale syn. A když syn, tedy i dědic skrze Boha.
Galatským 4:3-7 CSP

Tohle jsou jedny z nejkrásnějších slov v Písmu svatém. Jakmile uznáme Ježíšovu oběť – neboli, že nám zajistil přijetí jako děti Boží, tehdy jsme osvobozeni od otroctví Satanova království. Uvolníme se z okovů světa baterií a povstaneme se silou a šlechtností jako synové a dcery Boží s vědomím, že díky Ježíši budeme navždy Jeho milovanými dětmi. Volá Duch Boží v našich srdcích: „Abba, Otče“ – táto, táto? Cítíte se v bezpečí Jeho lásky natolik, že byste se mohli ihned vrhnout do jeho náruče a vědět, že nejen, že jste vítáni, ale že po vás bylo hluboce touženo? Vrátili jste se do toho dětinského zbožňování svého Otce, která září vždy, je-li nablízku On? Dokud nezažijete tuto svobodu, vždy budete slouhou, který žije v nejistotě, co vám přinese zítřek.

Jako děti Boží máme své dědictví jisté. Můžeme k Němu směle přijít a učinit náš požadavek. Můžeme sebevědomě věřit, že On ví, co je pro nás nejlepší. Vše, co se nám v životě stane, má sloužit, abychom rostli do lepšího pochopení hodnot království Božího a abychom prolomili otroctví světa baterií.

Vzpomeňte si na 6. kapitolu, kde jsme probírali neuvěřitelně složitý úkol, jemuž Bůh čelil ve snaze přivést lidskou rasu zpět do Svého milujícího objetí. Zde jsou body tohoto úkolu popsány znovu:

1. Nutnost předat lidské rase moudrost, aby mohla skutečně rozeznat svou zoufalou situaci a navést ji správným směrem bez narušení její svobodné volby.
2. Nalézt způsob, jak lidstvu ukázat, že mělo špatnou představu o Božím charakteru a Jeho království a vyjevit mu tak, že jej Hospodin skutečně miluje.
3. Odstranit jejich vinu a nejistotu, obnovit jejich skutečnou identitu a hodnotu Božích dětí.
4. Obnovit v nich pocit, že jsou záměrem a ukázat jim důvody jejich existence či osudu.

5. Vše zmíněné vyžaduje čas. Adam s Evou ztratili vlastní život, takže potřebovali systém podpory života, který by jim dal čas vybrat si a rozhodnout se.
6. Zatímco bude Bůh konat toto všechno, musí prokázat svůj smysl pro spravedlnost. Nemůže ignorovat jejich vzdor a říct, že je vše v pořádku. Za jejich prohřešky musí přijít trest. Tento trest je však úplně jiný, než následky hříchu. Tím, že byli vyhoštěni ze zahrady, nebyli potrestáni za hřích, ale byl to důsledek jejich volby.

Ježíšovo dílo v Jeho službě, smrti a vzkříšení, se ukázalo být řešením všech šesti výzev. Kdo dokáže pochopit moc Kristova kříže? Jde tu o mnohem více než o odstranění našich špatných návyků – mnohem, mnohem více.

Nechcete právě teď pokleknout ke kříži, vzhlídnout k jeho světlu a cítit osvobození od světa baterií? Slyšíte hlas z nebes, jenž zpívá, že jste Jeho dítětem - Jeho milovaným, na nějž shlíží? Nepřejete si, aby Jím byla odstraněna všechna vaše vina, odpor, pýcha a hořkost? Prostě umožnit Jeho radosti zaplnit vaši duši? To vše můžete, pokud jste tak již neučinili. Tajemstvím, jak uniknout ze světa baterií je, nebyť nadále sluhou, ale synem či dcerou.

17. Pád Babylonu

Bylo to jako blesk z čistého nebe. Německé tankové divize se hnaly poli Nizozemí a Francie a během jedné noci byly tyto země ovládnuty železnou pěstí nacistické válečné mašinérie. Život v okupované zemi je skličujícím zážitkem. Můj otec žil v těchto časech ve městě Assen na severu Holandska.

Muži byli nuceni sloužit německé válečné mašinérii. Informátoři byli připraveni je kdykoli nahlásit obávané tajné policii a během hodiny mohl někdo zaklepat na jejich dveře a odtáhnout jejich milované, aby už je nikdy nespátřili. Nacistický režim plně reprezentuje charakteristické znaky světa baterií, řídicího ducha, který ničí všechny soupeře, vládne skrze strach a vyjadřuje svou sílu ďábelským sebevědomím.

Ukradené a vyčerpané zdroje, slabost z okupačních řetězů, jež je svazovaly, to vše vedlo k tomu, že Nizozemí nebylo připraveno na zimu 1944. Lidé nemohli opustit své domy ze strachu, že jakmile by se vrátili, dům by tam již nestál, protože by byl použit na dřevo k topení. Tisíce měst trpělo hladem a zimou. Jak dlouho bude tato noční můra ještě trvat?

Den, kdy dorazily spojenecké síly, nazývají Holanďané „Šílené úterý“. Němci se stahovali, odpalovali mosty, ničili municie a zanechávali za sebou tolik zkázy, jak jen bylo možné. Můj otec si vzpomíná, jak všichni tančili v ulicích a spojenci rozdávali přiděly jídla. Bylo téměř nemožné uvěřit, že je konec – konečně svoboda!

Kainův duch stále žije a kniha Zjevení odhaluje, že těsně předtím než se Kristus vrátí, tento manipulativní, nejistý, žárlivý a bezcenný duch předvede ještě jednu poslední ukázkou své síly. Jan ji popisuje jako sedmihlavou šelmu s rohy, jež se vynořila z moře.

Tu jsem uviděl, jak z moře vystupuje šelma, která měla deset rohů a sedm hlav; na svých rozích měla deset diadémů a na svých hlavách jména urážející Boha. Zjevení 13:1

Tato šelma je obdařena velkou silou a pravomocí nad všemi pozemskými národy a celý svět ji uctívá a vkládá se do její moci.⁴⁴ Tato síla šelmy stojí proti vztahu s Bohem, jenž stvořil nebe a zemi. Ona touží všechno uctívání nárokovat pro sebe.

Důvodem, proč mohla tato šelma tak lehce přesvědčit celý svět, aby ji následoval je, že funguje na baterie. Mluví řečí, kterou všichni přirozeně mluvíme. Vyzývá nás, abychom hledali vlastní identitu v tom, čeho dosáhneme a vykonáme a dodává nám odvalu postavit se Bohu za našich vlastních podmínek, přinést mu naši vlastní nekrvavou oběť a předpokládat, že Bůh bude souhlasit a naše uctívání přijme. Většina světa je již pod kontrolou této šelmy, aniž by si to vůbec uvědomovala. Odmítne-li svět principy svobody a vrátí se k nadvládě skrze strach a moc, bude se jednat o vnější vyjádření toho, co je zakořeněné hluboko v každém z nás.

Bůh jen tak nesesí opodál a netráví čas nicneděláním. Posílá poslední zoufalé varování světu, aby se před silou této šelmy nevzdával. Toto poselství přichází ve formě tří částí. První poselství prosí lidstvo o pozornost a připomíná nám, že bychom měli uctívat Boha, který stvořil nebe a zemi. Poukazuje na Ježíšovu oběť a upozorňuje, že Kainova oběť nikdy nebyla Bohem přijata. Nikdy nemůžeme dosáhnout Boží přízně. Naše spása byla vykoupena skrze krev Beránka.⁴⁵

Bůh nám poté připomíná velmi důležitou skutečnost. Orámoval ji následujícími slovy:

A jiný, druhý anděl ho následoval a volal: „Padl, padl veliký Babylon, který napájel všechny národy vášnivým vínem svého smilstva.“ Zjevení 14:8

⁴⁴ Zjevení 13:2,7

⁴⁵ Zjevení 14:6,7

Proč Bůh využil slova Babylon? Když si projdeme Bibli, zjistíme, že to byl Nimrod, jenž vystavěl město Babylon. Nimrod byl velmi zajímavou osobností. Bible říká: „Počátkem jeho království byl Babylon, Erech, Akad a Kalné v zemi Šineáru.“⁴⁶ Nimrod je první zaznamenanou lidskou bytostí, která vytvořila vlastní království. Zajímavá je také poznámka, že Nimrod byl jednu chvíli ženatý se svou matkou – vskutku dysfunkční rodina! Existuje také předpoklad, že Nimrod zavraždil svého otce, právě proto, aby si svou matku mohl vzít. Ať už to bylo jakkoli, Nimrodův domov nebyl vybudován na základech Božího království, kde jsou rodinné vztahy posvátné.

Nimrodův nedostatek jistoty byl v jeho domácím životě tak velký, že se raději stal známým pro to, co vykonal, než pro to, kam patřil. V 10. kapitole knihy Genesis Bible uvádí genealogie lidské rasy. Každý člověk byl identifikován podle své rodiny. Jejich identita byla ustanovena na jejich rodinných vztazích. To je způsob, jakým funguje Boží království. Nimrod se však stal známým kvůli tomu, že byl mocným lovcem a vládcem.

On byl mocný lovec před (proti)⁴⁷ Hospodinem; proto se říká: Mocný lovec před Hospodinem jako Nimrod. Počátkem jeho království byl Babylon, Erech, Akad a Kalné v zemi Šineáru. Z této země vyšel do Asýrie, kde postavil Ninive i Rechobót-ir a Kelach a Resen mezi Ninivem a Kelachem – to je velké město. Genesis 10:9-12

Nimrod, poháněn svou nejistotou, cítil potřebu ukázat, co v něm je. Začal budovat města a armády, kterými potom dobýval sousední rodinné klany. Bystrý historik zaznamenal následující:

Pravomoci předchozích vládců spočívaly na pocitu blízké rodiny a nadvláda náčelníka byla vyobrazením rodičovské kontroly. Nimrod naproti tomu uzurpoval teritoria a lidé prostě byli obyvateli jeho území bez ohledu na osobní vazby. Až dosud existovaly pouze větší kmeny – rodiny – společnosti. Nyní povstal národ, politická komunita – stát.⁴⁸

Téměř celý dnešní svět jde v Nimrodových šlépějích. Vlády jsou dnes politické a teritoriální, nikoli kmenové a kočovné.

46 Genesis 10:10 CSP

47 Slovo před, může být také chápáno jako proti

48 A. T. Jones, *Biblická říše* (Review and Herald Publishing, 1904) str. 51.

Je zajímavé si všimnout Nimrodových kroků, jež vedly k vybudování systému politického státu. Bůh tento systém označil podle prvního vybudovaného města – Babylon. Všimněte si podstaty toho, jak se Babylon rozrůstá v lidských srdcích:

1. Začíná to u dětí, jež byly odloučeny od svých otců.
2. Poté přijde, kvůli přetrvávající nejistotě, neustálá touha po uznání.
3. Tato touha po uznání často vede lidi k zoufalým činům, jež by zaplnili jejich prázdnotu a bezcennost.

Touha po uznání je tajnou přísadou, jež činí babylonské víno tak opojným. Kolik z nás ještě nebylo sužováno pocity bezcennosti či odhodlání dokázat ostatním, za co stojíme? Kolik z nás již pocítilo, že naše snaha potěšit Boha byla totálním selháním, a proto nemá smysl dál to opakovat? Kolik z nás bylo zachyceno do sítí pochybností v práci, škole či církvi a slyšelo či vyřklo zlostná či útočná slova za účelem sebeobrany nebo pokusu o rozšíření svého malého království? Nenapil se snad již celý svět z této číše? Chováme-li se tímto způsobem, nejsme ve skutečnosti otroky Babylonu?

Co tedy pád Babylonu znamená? Fráze „Babylon padl“ pochází přímo z knihy Jeremiáše 51:8 a souvislosti s ní najdeme v té samé knize v kapitolách 50 a 51.

V 50. kapitole knihy Jeremiáše, popisuje Bůh své lidi jako ztracené ovečky, které byly navedeny na scestí, a zapomněly, kde leží jejich místo odpočinku. Boží lid je doslova držen v zajetí Babylonem a mnoho z nich zapomnělo na svůj skutečný domov, svoje místo odpočinutí.

Ale Bůh na svá dítka nezapomněl. Učinil tento nádherný slib:

Toto praví Hospodin zástupů: „Synové izraelští jsou utlačováni spolu se syny judskými. Všichni, kdo je odvedli do zajetí, je pevně drželi a nechtěli je propustit. Jejich Vykupitel je silný, jeho jméno je Hospodin zástupů. Jistě povede jejich spor, aby dal odpočinutí zemi, ale znepokojil obyvatele Babylonu. Jeremiáš 50:33,34

Poté se v 51. kapitole dočteme následující:

Utečte z Babylona, zachraňte si každý svou duši, ať nezhynete pro jeho viny, neboť toto je čas pomsty pro Hospodina; odplácí mu za to, co vykonal. Babylon byl zlatým kalichem v Hospodinově ruce, opíjel celou zemi. Národy pily z jeho vína, proto národy zešilely. Babylon náhle padl, je rozdrčen. Naříkejte nad ním! Vezměte na jeho bolest balzám! Snad se uzdraví. Léčili jsme Babylon, ale nebyl uzdraven. Opusťte jej a pojďme každý do své země, protože jeho soud dosáhl k nebesům, povznesl se až k oblakům. Hospodin vyvedl na světlo naši spravedlivou při. Pojďme a vypravujme na Sijónu o díle Hospodina, svého Boha. Jeremiáš 51:6-10

V kontextu této kapitoly je Boží lid držen v zajetí Babylonem. Byli svedeni na scesti, ale Bůh je hodlá vysvobodit, ne proto, že jsou toho hodni, ale protože jsou Jeho dětmi.

Zatímco je pojem „Babylon padl“ prohlášením soudu a odsouzení, zároveň je také příslibem svobody Izraeli, protože Babylon držel Izrael v zajetí.

Pád Babylonu obsažený ve druhém andělském poselství osvobozuje Izrael od nejistoty, bezcennosti a od manipulativního ducha, jenž nás nutí k hříchu. Jakmile uznáme, že jsme přijati v Milovaném, že skrze Kristovu oběť jsme jistě Božími dětmi, všechna naše nejistota a bezcennost odvine a budeme svobodni jako dítka Boží.

Trojandělské poselství je také nazýváno Eliášovým poselstvím a není náhodou, že poslední část tohoto poselství v knize Malachiáše 3:24 říká, že Bůh obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům. Jinými slovy, moc tohoto poselství bude uvolněna, jakmile skutečně uvěříme, že jsme Božími dětmi ne proto, co jsme vykonali, ale proto, co Ježíš sám vykonal pro nás.

Opusťte Babylon a principy jeho světa baterií. Přestaňte být sluhy a volejte: „Abba, Otče,“ a vězte, že jste Jeho milovanými dětmi. Skrze Krista jsme volni.

